

GROOVE

Nummer 5 • 2007 Sveriges största musiktidning

Hellacopters

Dizzee Rascal

Entombed

The New Government

Moneybrother

Bonde do Role **The Doits**

Bobby Baby **Dennis Lyxzén**

Oh Laura **Frida Selander**

Elsa Kultiration **Rewind**

Smashing Pumpkins • Manic Street Preachers • The Doits • Hellsongs • Eskalator • Entombed • Prenumeranter får
Unik CD

UTVALDA BAND:

The Dora Steins

Fyra killar och en tjej från Göteborg och Stockholm bildar The Dora Steins. Låten Stay (You Don't Have to Go) kan vara den bästa refrängen du hört i år. Grymt bra!

Elsa

Elsa är en rappare som bor i Stockholm. Hon skriver sitt eget material fast än hon råddes att inte göra det. På sin debut-EP bevisar hon att det var hon som hade rätt.

Frida Selander

Umeå i Västerbotten är Frida Selanders hemstad. Frida sjunger pop-låtar med djup baryton. Fridas röst är fantastisk precis som hennes musik. Lyssna själv.

Rewind

Fyra tjejer från Luleå som startade som ett skolprojekt. Rewind spelar tuff rock med massor av attityd. I höst kommer bandets första EP. Håll ögonen öppna.

Swedish for Beginners

En poporkester som är öst- och västkust på samma gång, med kopplingar till både Kalmar och Gbg. Fast soundet är mest västkust. Den amerikanska alltså.

Tony Clifton

Ett indierockband från Sveriges största ö, Gotland. Med känsliga låtar fyllda av värme och melodi kan Tony Clifton vara det ärligaste bandet i vårt avlånga land.

Coca-Cola och iTunes presenterar i samarbete med Ema Telstar Takeoff. Takeoff är en enastående chans för unga svenska band som drömmer om ett internationellt genombrott.

Alla talangfulla band och artister i alla tänkbara musikgenrer kan lägga upp sin musik på www.coke.com/music. Varje månad väljer en musikpanel, bestående av erfaret branschfolk, ut de bästa svenska låtarna som sedan får chansen till exponering i hela Europa, både på scen och på nätet.

De utvalda får chansen att spela på konserter under 2007, i första hand i Sverige men även Europa kan bli aktuellt. Den 12 januari på Berns i Stockholm är det den första Takeoff-konserten där band kommer att ha möjlighet att medverka. Varje månad kommer en podcast att ske tillsammans med hosten Emil Larsson. Podcasten är tillgänglig på Coca-Colas webbsida och via iTunes.

Detta har redan varit en stor framgång både i Storbritannien och Tyskland med över 200 band som hittat genvägen till framgång. Klicka på www.coke.com/music och välj Sverige för att lyssna på den första podcasten med morgondagens stjärnor.

THE WHITE STRIPES

ICKY THUMP
I BUTIK 18 JUNI

playground
● ● ● ● ● ●

[XLRECORDINGS.COM](http://xlrecordings.com) [WHITESTRIPES.COM](http://whitestripes.com) [PLAYGROUNDMUSIC.COM](http://playgroundmusic.com)

- 7 Oh Laura**
- 7 Fyra frågor till Dennis Lyxzén**
- 7 Beautiful strange**
- 8 Kultiration**
- 8 Vodka, Prince och guldackor**
- 9 Bonde do Role**
- 10 Blågult guld**
 - Bobby Baby**
 - Elsa**
 - Frida Selander**
 - Rewind**
- 13 The New Government**
- 15 Entombed**
- 15 The Doits**
- 16 Moneybrother**
- 18 Dizzee Rascal**
- 20 Hellacopters**
- 23 Recensioner**
 - Skivor**
 - Egenproducerat**
- 31 Groove CD 5 • 2007**

topp10

enligt Emma Rastbäck, er@groove.se

1. **Softlightes** *The Ballad of Theodore and June* (låt)
Softlightes är positivaste överraskningen hittills i år, och *Say No to Being Cool, Say Yes to Being Happy* inleds med bästa låten på länge.
2. **Radical Face** *Welcome Home, Son* (låt)
Denna *New Slang*-osande sång smyger sig på och tar dig med storm när du som minst anar det.
3. **Final Fantasy** *Flare Gun* (låt)
Detta lovar gott inför kommande albumet *Heartland*, även om *Flare Gun* själv troligtvis inte kommer att vara med där.
4. **Andrew Bird** *Dr. Stringz* (sång)
När Andrew Bird drar på sig höghatten och blir Dr. Stringz är han oemotståndlig. Besök YouTube nu!
5. **Patrick Wolf** *Enchanted* (låt)
Alldeles för förbisett låtmästerverk från den ende britt som någonsin klätt i kortbyxor. Behaglig och tillbakalutad.
6. **The Good Life** *Album of the Year* (album)
När Tim Kasher inte gör oljud i *Cursive* är han världens bästa The Good Life. *Album of the Year* har ändrat min syn på temaskivor.
7. **Sex, Chips & Rock'n'Roll** (TV-serie)
60-talets England, rebelliska popband, syskonrivallitet, drömmar om ett annat liv och en lagom dos Yeats. SVT borde köra sommarpreis.
8. **Final Fantasy** *Fantasy* (låt)
Ingen gör Mariah Careys gamla hit bättre än Owen Pallett. Inte ens Mariah Carey.
9. **The Ark** *Uriel* (låt)
Bästa balladen bandet släppt sedan *This Sad Bouquet*. Sju år har flutit under broarna.
10. **MySpace** (hatkärlek)
Strålade för att upptäcka ny musik, men band som är för lata för att fixa en riktig hemsida borde bojkottas. En MySpace räcker inte.

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Gustav Almquist
Dan Andersson
Lisa Andersson
Roger Bengtsson
Mathilda Dahlgren
Nina Einarsson
Mattias Elgemark
Fredrik Eriksson
Torbjörn Hallgren
Camilla M. Hansson
Linda Hansson
Peter Hansson
Erik Hjortek
Andreas Häggström
Sara Jansson
Alessandra Johansson Cavallera
Robert Lagerström
Klara Lee Lundberg
Jonas Lennermo
Johan Lothsson
Isac Nordgren
Sanna Posti Sjöman
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Petra Sundh
Sara Thorstensson
Christian Thunarf

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck Kungsbacka Graphic
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

Ljuset vägrar

Det jag tänker på med varma känslor senaste veckan är vår omröstning på groove.se, där våra läsare fick chansen att rösta fram en artist att spela på vår scen på Peace & Love i Borlänge i slutet av juni. Vi fick tusentals svar och domen var tydlig: Göteborgstrion Loving Chokes fick flest röster och spelar därmed 20.00 på lördag kväll. Funkar bra som uppvärmning till Iggy & The Stooges. Dessutom valde Groove-redaktionen att ge de två andra speltiderna till härliga banden Golden Kanine och Äkta Kärlek. Alla tre är värda att kolla upp.

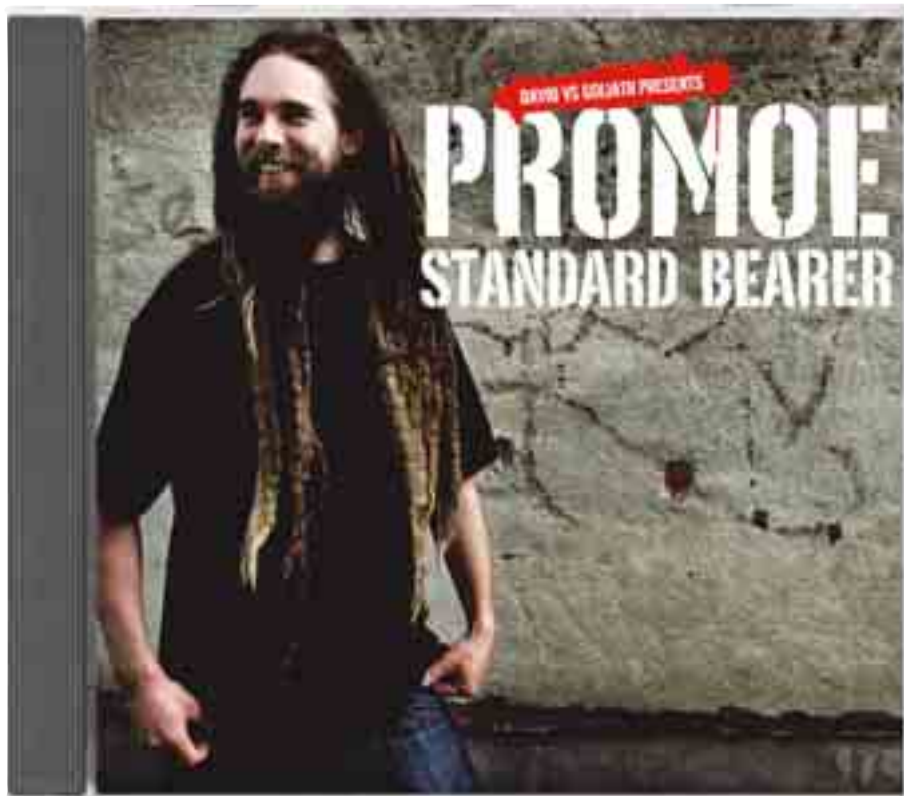
Annars känns det mest som att vardagen ska tillbringas utomhus med en kylande dryck nära till hands. Musiken finns givetvis där, men hamnar på något sätt lite i bakgrunden. Men det är okej. Mitt riktigt stora glädjeämne just nu är att jag fixat ny cykel, utrustad med både flames och barnstol. Inomhus lockar inte mycket för närvarande.

Och även musiken flyttar ut under denna tid, nu är det festivalerna som är i fokus. Antalet ungdomar som kastar sig ut i det svenska vinteridet nu är gigantisk, livet leker och allt är bara party. Alkoholen flödar, solen skiner och kärleken spirar – både till musiken och andra man träffar under sommarlujumma nätter. Och så långt är allt bra. Jag vill bara citera en klassisk polisserie från 80-talet, där varje morgonmöte avslutades med Hill Street Blues-sergeanten Phil Esterhaus uppmaning: "Let's be careful out there".

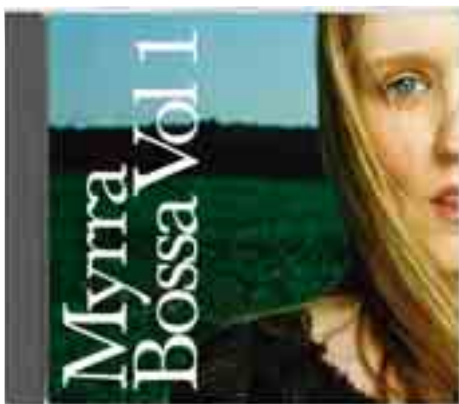
Gary Landström, gary@groove.se

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Promoe "Standard Bearer" DVD + bonus-CD 185:-
Utöver en timslång dokumentär innehåller DVD'n en lika lång live spelning samt alla videos Promoe har gjort. Som en extra bonus har han varit generös nog att lägga med en 13-spårs CD innehållande några helt nya spår, b-sidor och diverse rariteter.

Myrra Malmberg
"Bossa Vol 1" 139:-

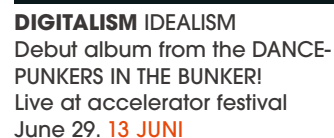
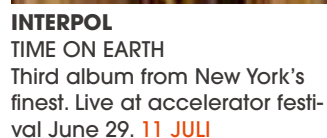
Myrra Malmberg
"Bossa Vol 2" 139:-

Mary Onettes
"Mary Onettes" 159:-

PS. Vi har även solglasögon från 99:-

Magisk röst som säljer bilar

Ida Olsson

Femmannabandet Oh Laura från Stockholm medverkade med låten *Release Me* i en bilreklam och blev stjärnor över en natt. Med briljanta Frida Öhrn i spetsen är kvintetten redo att ta världen med storm.

Om några dagar släpper ni er debutplatta. Är du nervös?

– Ja, det är jag. Det ska bli så roligt. Jag var precis inne på Myspace och kollade lite. Folk verkar sugna, säger Frida Öhrn.

Det är stor press på Oh Laura nu. Bandet har höga förväntningar att leva upp till i och med att första låten blev en sådan succé.

– Vi skulle inte ha tagit låten till bandet om vi inte hade tyckt att den lät som oss. Det är en Oh Laura-låt helt enkelt.

Det är Frida Öhrns gamla klasskamrat Erik som skrivit låten *Release Me*.

Han erbjöd Frida att testsjunga och hon tyckte att den kändes rätt från första stund. Låten föll på plats då hon sjöng. – Den är rolig att sjunga. Vi tycker själva att den känns homogen med resten av vår musik. Skivan bygger mycket på min röst.

Hur kändes det då du fick reda på att låten skulle vara med i reklamen?

– Det kändes ”jaha”. Vad innebär det? Vi märkte det först från Polen. Det var där låten spelades först. Vi fick plötsligt en massa mail. Då tänkte vi att detta nog är en Polen-låt och att det är därför den gillas där. Sedan fortsatte det bara. Frankrike, England, Irland, Sverige...

Debutskivan heter *A Song Inside My Head, a Deamon in My Bed*. Frida Öhrn beskriver skivan som melankolisk och poppig. De smått skruvade texterna är

specifika för bandet. Kvintetten gillar den amerikanske filmregissören David Lynch och låter film och romantik inspirera musiken.

Oh Laura bildades 2004 och började skriva låtar redan då. Skivan innehåller både nya och gamla låtar. Inspelningsprocessen började i höstas och slutade nyligen. Bandet har en speciell tradition när det kommer till att spela in musik. Då de kommer till studion sätter de på en jättstor chiligröta. Den får stå och koka hela dagen. Framåt kvällen äter de middagen och dricker rött vin.

– Vi hetsar varandra till att kaka en massa chilifrukt. Så framåt tolv när vi är klara spelar vi in en sista låt. Denna gång blev det skivans sista spår, *Friend Like Me*.

Alessandra Johansson Cavallera

frågor till

Elin Berge

DENNIS LYXZÉN

The (International) Noise Conspiracy startade redan i februari inspelningen av sin fjärde skiva, tillsammans med Rick Rubin.

– Det är en enorm ära att han vill spela i oss. Han gillar oss stenhårt och ser något i oss som ingen annan gör, skrattar Dennis.

För tillfället befinner sig Dennis i London för några spelningar med sitt andra band Lost Patrol.

– Jag undrar vart punkscenen tagit vägen här i England.

Hur låter den nya skivan?

– Den låter som fyra killar som slutat att bry sig. Alltså, vi bryr oss inte längre om att vi ska störst i världen typ. Jag tänker inte på att gå ut köpa en ny bil och en massa bling. Det kommer om det kommer. Sen är det en del akustiska gitarrer och ett åtta minuters psykedeliskt jam. Hårt när det ska vara hårt och vice versa. En bra och varierad platta helt enkelt.

Vad är den röda tråden?

– Vi är ju fortfarande arga. Men i fokus den här gången så är det religionen. Religionens påverkan och makt över människor. Jag tänkte på det när jag var i USA och hörde skitband som Creed och Nickelback. Båda kallar sig kristna band och det fick mig att börja fundera. Det var väldigt inspirerande att skriva texter runt det temat. Nu ska skönt att få sätta igång med att göra omslaget och allt runt omkring skivan. Bestämma en titel och så.

Per Lundberg GB

BEAUTIFUL STRANGE

För snart en månad sedan skulle jag kolla min mail för att se om jag fått något kul. Ett mail från Chelsea – en av mina närmsta vänner som bor i England – hade kommit. Jag sparar det bästa mailet till sist, tänkte jag. Men när jag väl deletat en mängd skräppmail och svarat på lite jobbelaterat kom jag till mailet som sedan dess vänt upp och ner på min värld. Chelseas man berättade i mailet att Chelsea hade gått bort två dagar tidigare. En helt vanlig söndag i en bilolycka på väg hem från jobbet.

Vi lärde känna varandra i Västindien, i en fas i livet där äventyr, musik och frihet var nyckelord och där vi präglades av att vi var unga och vågade göra allt vi drömde om. Våra liv påminde mycket om varandra, vi var så lika fast vi kom från olika delar av världen. Vi hade båda haft en dröm om en syster som små – och nu träffades vi. Vi sa

att vi var själsfränder. Det är få förunnat att få möta sådana personer. Vi älskade José Padillas *Café del Mar*, speciellt volym 7, som har gjort oss påmind om våra äventyr och vår vänskap var vi än varit efter det.

Efter att jag läst mailet stannade min värld upp helt. Vi som skulle träffas så fort jag pluggat klart och fått ekonomin på fötter igen, vi som skulle hänga med våra familjer, vi som skulle det och det, och det och det, och vad var egentligen det där sista jag sa till henne. Tankarna var så många och så konstiga. Jag har aldrig förlorat någon riktigt nära förut och visste inte riktigt hur jag skulle hantera sorgen.

Det visade sig att musiken återigen gav mig någon form av bekräftelse. Jag var i Stockholm några dagar efter att jag fått beskedet och i fyra affärer spelades *Beautiful Strange* med Bedrock från vår volume

7. Det är ingen kommersiell volym och absolut inget jag förväntade mig att höra där och då – på NK. Jag såg det givetvis som ett tecken. Och om och om igen har jag hört låten överallt och varje gång har det känts så förbannat vackert.

Jag blev tillfrågad om jag ville skriva ett tal till hennes begravning. På knagglig engelska berättade jag om när hennes familj bjöd mig på den största engelska cheddar-pizzan ever och om hur rädda vi hade varit när vi sov under stjärnorna på en öde strand i Västindien. Hennes mans sätt att visa hur viktig vår vänskap varit var att spela just *Beautiful Strange* i kyrkan. Så förbannat vackert!

Det har hänt att jag diskuterat vilken musik som skulle spelas på min begravning. Det skulle nästan få bli ett medley av det bästa jag vet; Peps Perssons *Oh Boy*,

The White Stripes *Seven Nation Army*, Frank Sinatras *My Way*, Sugarhill Gangs *Rappers Delight* och alla gånger *Beautiful Strange* från *Café del Mar*.

Livet går vidare. Jag har precis fått tag på lägenhet i Malmö och om en månad går flyttlasset söderöver närmre kontinenten, reggae-festivalerna och havet. Chelsea och jag kommer att träffas i paradiset igen. För det gör själsfränder.

Kram Therese

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Framåt på ren vilja

Efter framgångarna med albumet *Grogrund* reste Kulturations sångare och låtskrivare till Bali på ett år. När han återvände hade han så många nya låtar att det inte bara resulterade i Kulturations nya skiva, *Döden föder*, utan också ett album under eget namn som släpptes tidigare i år.

– För första gången i mitt liv var jag disciplinerad i mitt skapande, förklarar Marcus sin produktivitet. Under en period gick jag upp väldigt tidigt för då var det svalt och lättare att jobba. Jag hade med mig en gitarr och en dator till Bali. Till en början så spelade jag in små idéer jag hade och efter ett tag började jag pussla ihop de olika bitarna med varandra. Det var häftigt att ha så mycket tid för att skriva och det var en av tankarna med resan också faktiskt, att kunna fokusera djupare på min musik.

Även om det är Marcus som skriver låtarna så är Kulturation ett nio man starkt band. Med på intervjun finns också trumpetaren Johan Asplund och Livet Nord som spelar fiol.

– Det känns nu vi jobbat mycket mer som en enhet nu, säger Johan. Vi har kunnat ha materialet i bandet och repa det

under en längre period. Därför har det kommit mycket mer input från olika håll, från samtliga i bandet. Vi har verkligen haft tid att arbeta genom låtarna tills de känns färdiga.

– Och sen finns det en del solopartier där det varit stor personlig frihet, lägger Livet till.

– På den här plattan så har jag först presenterat låtarna och sen har var och en arrangerat och strukturerat sina egna bitar, förklarar Marcus. Jag kände redan på Bali att jag ville att de andra i bandet skulle få ta mycket mer plats. Det fanns en potential i bandet som inte utnyttjats fullt ut tidigare.

– På förra plattan var det lite enklare, vår musik var mer en ren kombination

av reggae och folkmusik, säger Livet. Jag kommer ju inte från folkmusiken utan lirar lite mer på mitt sätt. Det känns som alla lirar på sitt eget sätt fast inom Kulturations stil.

Under tiden som Marcus var bortrest så släppte bandet ett dubalbum för att fylla det mediala tomrummet. Men den främsta anledningen till att Kulturation bara tycks kunnat ta upp tråden där man lämnade den är ryktet man skapat sig som ett fantastiskt liveband.

– Det märks när vi spelar att folk verkligen lyssnar och tycker om vår musik, säger Marcus. Det känns som en otrolig säkerhet att nästa gång vi åker ut för att spela så finns det en publik där.

– Vi har börjat jobba med ett helt annat engagemang nu i bandet, med att fixa spelningar och skapa kontakter, säger Johan. Allt för att hitta den där vägen till framgång. Det kommer vi fortsätta med tills vi lyckas.

– Det finns en jätke vilja i det här bandet, menar Livet.

Vad tyckte egentligen folk i branschen om ert uppehåll?

– Dom tyckte nog att jag var lite knäpp, skurrar Marcus. En del personer tyckte väl att man skulle vara hemma när man precis släppt ett album, och jag antar att det ligger en del i det. Men man måste ju leva också.

Isac Nordgren

VODKA, PRINCE OCH GULDACKOR

Beginner mig återigen i New York och hamnar på en bar i Brooklyn i en diskussion om excentriska artister. Det blir en liten tävling om vem som har den mest otroliga historien, Syd Barrett tas upp tillsammans med bland annat Phil Spector och Type O Negatives Peter Steele som fortfarande bor hemma.

Men rekordet tas en vecka senare en underbar sommarmatt fylld med bra musik och gratis drinkar utanför en lada mitt inne i skogen en timme norr om Boston. Jag träffar en gammal kompis från Minneapolis som de senaste åren jobbat som anställd hos Prince på Paisley Park. Och hade jag inte för ett par år sedan varit hemma hos min kompis och sett sakerna han tagit hem från jobbet hade jag aldrig trott på hans otroliga historier.

Känner dock att en del av dem är alldeles för bra för att inte föras vidare. Vi kan kalla min kompis för S, hans granne i St Paul Minnesota är Prince assistent och genom honom fick han jobbet på Paisley Park. Det finns ingen riktig definition på vad han gör där och han vet inte riktigt själv, mest sitter de bara där och snackar skit säger han, men ibland dyker Prince själv upp med diverse skumma uppdrag åt dem.

För ungefär ett år sedan sade i alla fall Prince åt S och en kille att hämta några spadar i förrådet. Prince hade under en viss ekonomisk kris på 90-talet grävt ner en massa pengar i trädgården så att kronfogden inte skulle få tag på dem. Nu hade han bestämt sig för att han behövde dem, det fanns bara två problem. Ett: han kom inte ihåg var han grävt ner dem och två: det var inte pengar utan guldackor. Så de började

planlöst gräva i trädgården och hundratals hål senare står de med 3 resväskor fulla med guldackor. Dessa skulle sen lämnas över till en snubbe på ett hotellrum i downtown. Så dit körde de i en jeep och bar upp 150 kilo guld för trapporna och lämnade över dem.

Mitt i historieberättandet ringer dock S mobiltelefon. "Jo, vi köpte vodkan... i frysen... jo, dom ligger i frysen... kolla på översta hyllan... jo, dom är där, kolla bara. Okej, hej".

Det var Prince själv som ringde, han ville dricka vodka och undrade var den fanns. Vi undrade alla om Prince inte var kapabel att hitta vodkan själv, och S bara skrattade och sa att Prince inte gör någonting själv. Men S hade tröttnat och skulle snart säga upp sig. Problemet var inte att hans chef var för excentrisk, problemet var att jobbet

började bli tråkigt. Prince spenderade mer och mer tid i sitt hem i Los Angeles och där sitter de i Paisley Park bara och väntar på något att göra. Med full betalning såklart, men fortfarande uttråkade.

Fast som S sade, han har ju fortfarande kvar utemöblerna och lådan med telefonsvararband från Paisley Park, så det finns tid för fler historier nästa gång jag kommer. Och jag har ju inte berättat om ängeln och TV:n än.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

BONDE DO ROLE

Hårdaste svänget 2007!

Gustav Almquist

De kallas bailefunk men har inget gemensamt med den enkla favela-funk med supervulgära texter som produceras på löpande band och pumpas ut på disko-teken ("bailes") i Rio de Janeiros kåkstäder.

Det skulle väl vara den sjukt smittande dansanta basen då.

För i Bonde do Roles gränslösa värld mixar DJ Gorky utan tvekan ett monotont funk-cariocabeat med hårdrocksriff från Scorpions och AC/DC, och söta samplingar av refränger från *Grease* eller klassikern *Final Countdown*. Och över denna spretiga ljudbild Marina och Pedros skrik-rap-sång med texter om matsex, kärlek, partyn och prostituerade.

Detta är något av det hårdaste sväng man kan höra live musikåret 2007!

Allt började i en lägenhet i staden Curitiba i södra Brasilien för två år sedan när Pedro D'eyrot och Rodrigo Gorky, två dataälskande medelklasskillar, satt och trixade med electrobeats. De hade dessutom hört hur DJ Diplo mixade Daft Punk med den smutsiga funken från Rio, funk-carioca, och fick inspiration. Så de gjorde några beats och ringde Marina Ribatski som var kusin med en kompis till Rodrigo. De träffades hemma hos killarna och efter långa, utflippade vodkasessioner hade de skrivit några låtar och bildat ett band. Deras första spelning var två veckor senare för ett privat sällskap på 700 personer!

Bonde do Role fick blodad tand och gjorde tio låtar till som de la ut på myspace, och efter några månader hörde en imponerad DJ Diplo av sig och erbjöd dem att släppa singeln *Melo do Tabaco* på sin nystartade etikett Mad Decent. De blev snabbt hajpade och tillsammans åkte de ut på en lång klubb-turné i USA och fick sällskap av de coola pumorna i São Paulo-bandet Cansei de ser Sexy.

Nu är de på turné där de spelar sex dagar i rad och fortsätter i samma hysteriska tempo fram till december.

– Vi undrar själva var vi får all energi från, men det är en sådan jävla uppåtkick när man kommer upp på scen och publiken är där och röjer järnet!

– Den kicken, och så massa öl och sprit, är vårt sätt att fixa det här tajta turnéschemat, skrattar Marina och Rodrigo.

Kvällens spelning blir den fjärde i ordningen i Sverige på ett år, och enligt Marina är den svenska publiken en av den bästa och galnaste.

– Dessutom gillar vi svensk musik också, jag lyssnar mycket på Concretes och Cardigans, och sen har vi alltid älskat Roxette! Dom är grymma!

– Ja, ett av de största ögonblicken i mitt liv var när vi gjorde en minispelning på

Riche i mars, och jag fick träffa Marie som av en slump var där och åt middag! Jag grät nästan, säger Rodrigo.

Bonde do Role har aldrig varit så populära i hemlandet Brasilien, där funk-carioca just är ett Rio-fenomen.

– Dessutom har vi ingen favela-cred som gör oss till "riktiga" bailefunkstjärnor. Men det är inte vårt mål heller, vi diggar vissa saker med funken och rippar det och sen blandar vi det med våra egna influenser från electro, rock och pop, säger Rodrigo. Marina håller med, men inflikar:

– Men nu har faktiskt den brasilianska publiken börjat mjukna. När vi spelade i februari på karnevalen i Olinda hade vi en publik på 10 000 personer som skrek och gjorde allt vi bad dom. Det var grymt!

En spelning med Bonde do Role är en och en halv timmes galen show där publiken förutom den sköna musiken bjuds på juckdans, absurd humor, stagediving och allsång. Om du inte såg dem på Debaser så har du två chanser till i sommar att dansa dig svettig och lycklig till tonerna av partyhitten *Solta o Frango* eller den fantastiska kärlekssången *Quero te Amar*.

Klara Lee Lundberg

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera?

**CD eller DVD?
Eller duo-disc?**

**Vi har allt för ditt
CD projekt.**

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

REWIND

Nästan fyra år har passerat sedan Lulejerna i Rewind greppade sina instrument för allra första gången. Det fanns inte mycket annat att göra i stan, och därför nöjde sig det nystartade bandet med kyrkogårdsskiftet (21.00-23.00) i ABF:s replokaler. Då var tjejerna runt femton, deras instrument var ostämda (de visste inte hur man gjorde), och på repertoaren fanns *Proud Mary* i ensamt majestät.

– Vi började med den sången för att vi fick höra att den bara har tre akkord. Noterna hittade vi på internet, säger Lisa Löfgren, bandets gitarrist tillika låtsnickare.

På den gamla goda tiden turades medlemmarna om att sjunga, samtidigt som de ofta bytte instrument med varandra. Det var också tiden innan bandet hade sett sin första rockkonsert.

– Det spelades mest bara hardcore och punk, och vi vågade oss inte dit, minns Lisa Löfgren.

Fyra år har passerat sedan dess, och trots att Rewind fortfarande går på kyrkogårdsskiftet, är de ostämda instrumenten lagda till handlingarna. I fjol rockade Rewind hem segern i Musik Direkt och bandet har sedan dess syns allt oftare i livesammanhang.

Lisa Löfgren beskriver musiken som energisk och peppande, och hon hämtar inspira-

tion till sångerna från annan musik.

– När jag lyssnar på en bra platta, kan jag plocka en liten del av det jag gillar bäst. Det är lite som att sno, men jag gör det så att det inte syns.

När hon räknar upp influenser, kommer dessa främst från den svenska rockscenen; Hellacopters, The Hives och Sahara Hotnights. Och Rewind har ofta jämförts med just Sahara Hotnights, ett faktum som irriterar gitarristen.

– Vissa har sagt att vi ska ta tronen från dom, men så är det inte alls. Vi gillar Sahara Hotnights, och tycker inte att det spelar någon roll om vi är lika som band. Ingen jämför två killband som spelar samma slags rock.

Sommaren blir hektisk för de tre bandmedlemmarna. Förutom att samtliga tar studenten, släpper de även sin första EP och flyttar i samma veva till Stockholm.

– Det är svårt att ha ett band i Norrbotten. Man får inte lika många spelningar på grund av resekostnaderna. Konkurrenten i Stockholm är visserligen hårdare, men det finns en större publik, fler spelställen, och större möjligheter där, säger Lisa Löfgren med drömmar i rösten.

Sanna Posti Sjöman

ELSA

Elsa skrev sin första låt när hon var tretton men bestämde sig för att satsa på musiken när hon var 16-17. Hon lyssnade på massa olika musikstilar innan hon fastnade för hiphopen. Där har hon stannat och kan numera titulera sig rappare. Idag är hon 18 år och har precis släppt sin EP *Satisfaction (PrettyUgly)*.

– Det var många som tyckte det var coolt när jag började, men det var också många som tyckte att man inte ska rappa om man inte är över 20 och kille.

Det hindrade inte Elsa. Hon skrev texter, knöt kontakter och det ena ledde till det andra. – Det har hänt så mycket bara sedan årsskiftet. Jag kan fortfarande inte fatta att jag har spelats på P3. Jag trodde aldrig att det skulle gå så lätt. Förra året besökte jag Hoodsfred, i år spelar jag där.

Elsa har verkligen ett schysst flow och eget sound. Vissa har sagt att hon låter som Peshi, jag fick lite Lady Sovereign-vibbar när jag lyssnade i hennes myspace-sida. Men hon själv vill egentligen inte bli jämförd med någon alls.

– Alla vill alltid placera in en i fack, hon låter

som den eller den. Men man vill ju vara sig själv, jag är ju Elsa.

Och hon är fast övertygad om att hon kommer bli mer än bara en "one hit wonder", som många andra svenska hiphoptjejer (vem hörde något om Feven eller Melinda Wrede nyligen?). Elsa är självsäker och ödmjuk på samma gång. Självsäker som i att hon tror hon kommer nå långt men samtidigt är hon medveten om att det är tufft.

– Man ska sikta mot toppen. Jag har alltid velat vara bäst, vad det än handlar om. Jag vill satsa mer efter gymnasiet, men vi får se hur det går. Fast det har ju gått bra hittills.

Elsa går andra året på gymnasiet nu. Hon erkänner att skolan kanske inte riktigt är högst prioriterad men ibland går det faktiskt att kombinera skolan och musiken. Debutalbumet ska hon göra som sitt slutprojekt i trean. Albumet beräknas komma ut i mars 2008 och Elsas ögon bara lyser när hon pratar om det.

– Jag kan lova att det kommer bli skitfett, säger hon kaxigt och skrattar lite.

Jag tror henne. Och lyssnar på EP:n tills vidare.

Sara Thorstensson

FRIDA SELANDER

Frida Selander är antagligen ett nytt namn för de allra flesta, men faktum är att senaste albumet *Be the Knight* som släpptes i höstas är hennes femte soloalbum. Hon har en röst som känns väldigt nära besläktad med Rebecka Thörnqvists, men där den sistnämnda ofta tonar ner arrangemangen vågar Frida istället leka med olika musikstilar och visa sin mångsidighet.

– Jag har inget behov av att göra något finstämt, säger Frida själv när jag når henne via telefon. Min önskan är att göra kraftfull musik, som gör folk glada och fulla av energi.

Utöver solokarriären så är hon också medlem av David Sandströms kompband Overdrive. – Så klart är det stor skillnad mellan att fronta själv och att vara en i ett band, fast det är alltid roligt att stå på scenen. I ett band inspireras man hela tiden av varandra, men naturligtvis så ligger det mig varmast om hjärtat att få framföra mitt eget material.

Frida har även gjort slag i saken och startat eget skivbolag, Amasonora. Allt för att själv kunna få mer inflytande över musikalisk inriktning och skivutgivning.

– Det är tråkigt att behöva anpassa sig efter skivbolagens åsikter hela tiden. Genom mitt eget bolag har jag möjlighet att själv bestämma när jag vill ge ut en ny skiva. Dock innebär det en hel del jobb, och på den här nivån så generera det tyvärr inte några stora pengar.

Tillsammans med övriga medlemmar i familjen Selander reste Frida förut omkring med en teaterföreställning till vilken hon själv bidragit med musiken.

– Det var ganska självklart att jag skulle ägna mig åt nåt konstnärligt yrke. Jag har alltid haft ett bra stöd hemifrån och kommer från en skapande familj.

Barndomens ridning fick stå tillbaka för fotbollen som sedan övergavs för en karriär inom musiken. Vad väntar egentligen härnäst?

– I sommar blir det en handfull ströspelningar runt om i Sverige, samtidigt som vi kommer att börja inspelningen av en ny platta med David Sandström Overdrive. Så jag kommer att ha fullt upp.

Thomas Rödin

BOBBY BABY

Ella Blixt, tjejen bakom enmansbandet Bobby Baby, har många trådar att hålla i. Förutom att hon jobbar på att färdigställa debutalbumet som ska släppas i Japan, leder hon elektrokollo i Hultsfred i sommar tillsammans med bland andra Sofie Rimheden och Firefox AK.

Hon är också uppbokad på spelningar runt om i Tyskland, medverkar på skivor med Montt Mardié, Mixtapes and Cellmates och Thomas Denver Johnson. Samtidigt med detta spelar hon och kompisen Robert in låtar till sitt nya orgelpopband It's A Musical.

Bobby Baby är delikat, detaljrik pop med elektroniska inslag. Musiken är inbäddad i stämmor och toppad med försiktiga, kluriga och vackra texter om barndomens kärlek, dans och ovälkommen snö.

Efter att ha gjort en hemsida och lagt ut sina låtar där, började ryktet om Ellas musik sprida sig på olika indiebloggar och sedan rullade det på. Förra året gavs EP:n *Loves to Dance* ut på engelska bolaget Red Letter Day och sedan dess har hon spelat live runt om i Sverige och Tyskland och då främst i Berlin där hon numera bor.

– Bobby Baby började som en kompromiss för två år sedan. Jag ville ha ett popband men hittade ingen att spela med. Så jag startade Bobby Baby främst som ett inspelningsprojekt.

Förutom alla projekt som är på gång viger Ella den närmsta framtiden åt att drömma om en Japan-resa.

– Jag skulle aldrig ha råd att åka till Japan så därför är det bra att jag släpper skiva där. Då får jag förhoppningsvis åka dit gratis, säger Ella och skrattar.

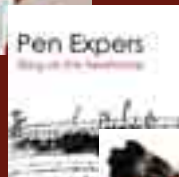
Men något albumsläpp i Sverige ser inte ut att vara aktuellt även om hon blivit uppmärksammas även här.

– Jag har inte legat på så mycket som jag skulle ha kunnat. Det är svårt att vara ensam i ett band. Man har ingen som kan lyfta upp en. Därför känns det viktigt att ha projekt med andra också, speciellt för liveakterna. Det är mycket roligare när man har någon att dela upplevelsen med. Jag vill inte känna mig bunden på något sätt utan jag vill att Bobby Baby ska kunna utvecklas hur som helst. Det måste få vara fritt. Det känns befriande att tänka så.

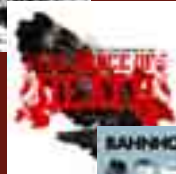
Linda Hansson

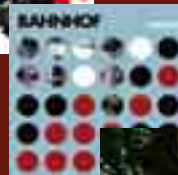
THE AUTO DROPOUTS
Still Waiting For Yom Kippur
www.myspace.com/theautodropouts

PEN EXPERS
Bring On The Heartache
www.myspace.com/penexpersband

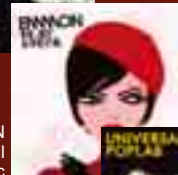
THE SCARAMANGA SIX
The Dance Of Death
www.myspace.com/thescaramangasix

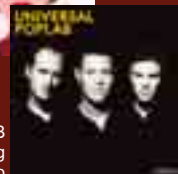
BAHNHOF
Reverse
www.myspace.com/bahnhofmusic

JANUARY JAUNT
Echoes & Stills
www.myspace.com/januaryjaunt

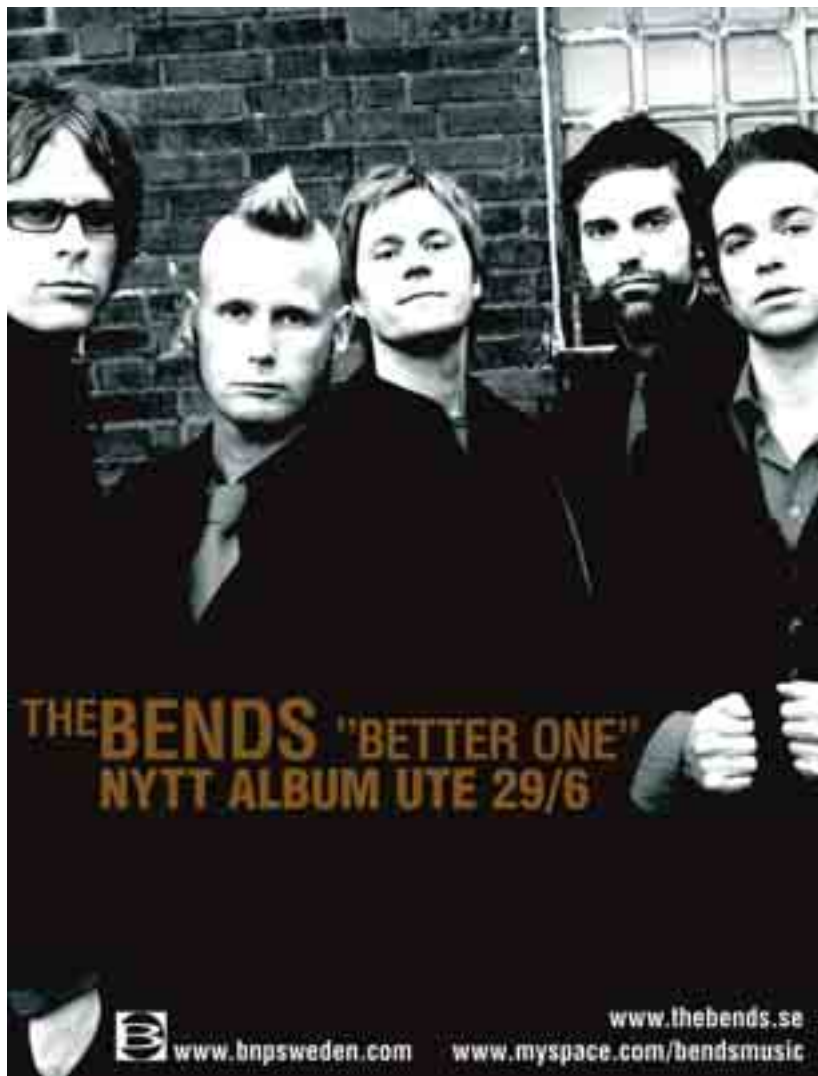
EMMON
The Art And The Evil
www.myspace.com/emmonmusic

UNIVERSAL POPLAB
Uprising
www.myspace.com/universalpoplab

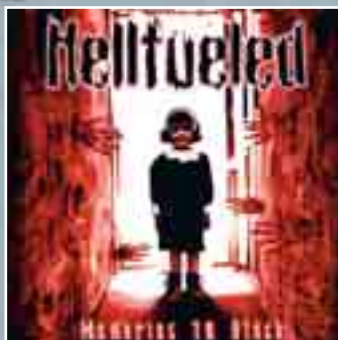
www.nazpromotions.com
www.wonderlandrecords.com

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

PELICAN - CITY OF ECHOES
DET STÖRSTA POST-ROCK/
METALBANDET ÅTERVÄNDER MED
BLYTUNGA ROCK/ROCKRIFFS. 6-SIDIG
EXKLUSIV DIGIPACK.
HYDRAHEAD

HELLFUELED - MEMORIES IN BLACK
TREDJE DIESELDOFTANDE PLATTAN FRÅN
METALMÄSTARNA HELLFUELED. INSPELAD I
STUDIO FREDMAN AV FREDRIK NORDSTRÖM.
SWEDEN ROCK SPELNING BOKAD!
BLACK LODGE

INSANIA - AGONY, GIFT OF LIFE
EN NY MILSTOLPE I 90-TALS POWER!
GILLAR NI AVANTASIA, HELLOWEEN OCH
STRATOVARIUS KOMMER DEN HÄR GÅ PÅ
REPEAT! MIXAD I FINNVOX STUDIOS.
BLACK LODGE

XANDRIA - SALOMÉ (THE SEVENTH VEIL)
FANTASTISK GOTH METAL MED ÖSTER-
LÄNDSKA INSLAG. BANDET SOM VÄXER SIG
STARKARE FÖR VARJE ALBUM BJUDER PÅ "A
MYTH OF ARABIAN NIGHTS"... FÖR FANS AV
EVANESCENCE OCH WITHIN TEMPTATION.
DRAKKAR

LION'S SHARE - EMOTIONAL COMA
ÄRETS COMEBACK I NÖM SVENSK METAL!
SVERIGES BÄSTE SÄNGARE PATRIK JOHANSSON
(ASTRAL DOORS), I LINEUPEN. GÄSTAS
AV FOLK FRÅN MEGADETH, KISS, SOILWORK,
THERION, CHIMAIRA.
AFM RECORDS

MUNICIPAL WASTE - THE ART OF PARTYING
FÖLJER UPP "HAZARDOUS MUTATION" MED ETT
TILL ÄKTA OLD SCHOOL CROSSOVER THRASH
ALBUM. MUNICIPAL WASTE SPELAR PÅ AUGUSTI-
BULLER DEN 3:E/AUGUSTI - MISSA INTE!
EÄRACHE

NILE - ITHYPHALLIC
NILE TAR STEGET UPP OCH LEVERERAR
SITT BÄSTA ALBUM NÅGONSIN. DETTA
ÄR DET MEST SAMMANSATTA OCH UNIKA
DEATH METAL BANDET AV IDAG. TEKNISKT
OCH EXTREMT. KLAR KANDIDAT TILL
ÄRETS ALBUM!
NUCLEAR BLAST

CLAWFINGER - LIFE WILL KILL YOU
SVERIGES HÄRDASTE - KROSSAR ALLT I
SIN VÄG. FULLKOMLIGT UPPDATERADE!
VISAR DE VARSKÅPETSKA STÅ EN LÅNG
TID FRAM ÖVER. ETT MÅSTE!
NUCLEAR BLAST

CANDLEMASS - KING OF THE GREY ISLANDS
EFTER ÅTERKOMSTEN 2005 SLÄPPER NU DOOM
KUNGARNA UPPFÖLJAREN. ETT ALBUM SOM VISAR
BREDD, MUSIKALITET, KVALITET OCH EN SJUHEL-
VETES TYNGD.
NUCLEAR BLAST

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!
Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en
gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dim-
mu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utse-
ende, Nightwish och Sabaton direkt till din mobil.

www.soundpollution.se
downloads, postorder mm.

VISIONS OF ATLANTIS - TRINITY
MED SIN TREDJE PLATTA TAR BANDET
SYMFONISK METAL TILL EN NY NIVÅ!
SUVERÄNT, TUNGT, KRAFTFULLT!
NAPALM

KATATONIA - LIVE CONSTERNATION
LIVE FRÅN SUMMER BREEZE DE 2006.
CD+DVDA 5.1 OCH 2.0!!! PRODUCERAT AV
JENS BOGREN (OPETH)
PEACEVILLE

Mixar allt i Beirut

Mellan bomber och granater, bland besvikelser, förhoppningar och förstärkare. I en källarlokal i Beirut gör The New Government lekfull pop.

– Varje artikel om oss har börjat med det citatet: 'I killed the prime minister', säger Jérémie Regnier, sångare och pianist i The New Government från Beirut.

Citatet är taget från första raden i första låten på deras debutalbum *Strikes*.

– Vi är fruktansvärt kriminella, säger Zeid Hamdan ironiskt och ställer ifrån sig gitarren efter ett avslutat rep.

Tillsammans med Jérémie skriver han låtarna och sjunger i bandet.

– Vi är den nya regeringen, se på oss!

Den 14 februari 2005 mördades den nyss avgångne premiärministern Rafik Hariris genom en bilbomb. Grannlandet Syrien anklagades för att ligga bakom mordet och massiva konflikter utbröt i Beirut, vilket resulterade i att syrisk militär efter närmare 30 års närvaro lämnade Libanon.

– Givetvis är det en marknadsföringsidé. Vi säger något galet, något enormt, så kommer alla att skriva om det. Det ger oss publicitet.

Zeid nynnar på versraderna: "I blew his car in the daytime/I blew his car in the crowd".

– Men det hänger också ihop med att vi sjunger på engelska, fortsätter Jérémie. Om vi hade sagt det på arabiska hade vi förmodligen fått riktigt stora problem. Så

länge vi sjunger på engelska kan vi säga vad som helst.

På andra sidan av rummet plockar resten av bandet ihop instrumenten. Cherif Saad på bas, Nabil Saliba på trummor och lillebrodern Timothée Regnier på gitarr – bägge bröderna från Frankrike. Bandet startade för två och ett halvt år sedan, då som ett sexmannaband. Inom kort hoppade två av de ursprungliga medlemmarna av och i samband med inspelningen av *Strikes* anslöt sig istället Timothée.

– Vi är ett band som består av libaneser och fransmän och som tillsammans spelar brittisk och amerikansk 60-talspop, säger Jérémie. Och ungefär så skulle jag förmodligen beskriva även Libanon. Allt här är blandat, mixat. Alla pratar minst tre språk. Zeid frågar något på arabiska, Cherif svarar på franska och får en kommentar av Nabil på engelska.

Nabil reser sig från sitt stilrent minimalistiska trumset bestående av endast en bastrumma, virvel och hi-hat.

– För fem år sen fanns det ingen musikscen här överhuvudtaget. Nu finns det åtminstone en scen, men en stor del av den är bara snygg form utan innehåll. Till viss del är det till vår fördel, det är väldigt lite konkurrens. Å andra sidan är

det fortfarande för lite som händer här. Det finns till exempel inga andra band att ordna spelningar med, inga att turnera med. Men det går faktiskt framåt, även om jag tycker går väl långsamt.

Det första bandet från independent-håll som slog var duon Soapkills, med Zeid som dess ena hälft och Yasmine Hamdan som dess andra (trots samma efternamn är de inte släkt). Genom att kombinera lättflytande triphop med vardagsnära texter på arabiska nådde de ut till en bred publik. Men för Yasmine blev Libanon för litet och alltför osäkert, hon lämnade Soapkills och bytte Beirut mot Paris. Kvar var Zeid och minnet av vad som kommit att bli ett kultband i Libanon.

Jérémie menar att den frågan alltid är närvarande hos alla i Beirut – beslutet att stanna kvar eller åka. Den huvudsakliga orsaken till musiklivets vågiga och ibland långsamma utveckling tror han beror på att så många beslutat sig för att åka. Men samtidigt menar han att det även har fördelar, att det faktiskt tillför en massa energi när de spelar.

– Man vet aldrig vad som kommer att hända om en månad. Om vi ges chansen att spela idag så måste vi ta den, vi måste ge allt hela tiden, även när vi repar – för

vi kommer kanske inte att kunna spela igen på en vecka eller två veckor eller en månad.

Han glider med fingrarna över tangenterna på det gamla elpianot, drar ur sladdarna till Vox-stärkaren.

– Vår skiva är ett perfekt exempel. Vi släppte albumet precis i slutet av juni. Men så plötsligt, den 11 juli, kom kriget och vi var fast här i Libanon. Vi började snacka om att åka, lämna landet, vi pratade om att splittra bandet.

Alla spelningar i landet ställdes in. Jérémie beskriver det som att kriget bröt deras vingar. Ändå tog de beslutet att stanna kvar och att fortsätta. En förse-nad releaseturné bokades om inom landet, och i december gjorde de ytterligare de några gig i Schweiz och Frankrike.

– Att aldrig veta vad som kommer att hända, det skapar en enorm anspänning. Jag tror att den känslan finns hos alla här. Den är ständigt närvarande i allt vi gör.

– Han är den vite mannen, det är hans fel att det är så här, han är den vite mannen, skriker Zeid från andra sidan rummet, kolonialist, kolonialist!

Jérémie replikerar ironiskt:

– Fall på knä.

Jonas Lennermo och Peter Hansson

FREE DOWNLOADS M.M.

MUSICLOVERS, för att få tillgång till Free Downloads, kolla på videos, läsa om dina favoritband, ta reda på när det är coola gig i din stad mm. Gå in på www.v2music.se så hittar du allt det där och lite till...

BÄST JUST NU

CHROMEO - "FANCY FOOTWORK"

Duon bakom floorfillern "Needy Girl" är äntligen tillbaka med sin coola electro-funk-disco. "Fancy Footwork" heter nya skivan, och det är exakt vad man får lust till när man hör den hitspäckade låtlistan.

PIGEON DETECTIVES - "WAIT FOR ME"

Pigeon Detectives har med sin rastlösa punkrock knockat både NME och publiken vid varje slutsåld spelning. Med omedelbara hits som "Romatic Type" och "I'm Not Sorry" är "Wait For Me" ett av årets album.

GURU'S JAZZMATAZZ - "VOL 4"

14 år efter vol. 1 kommer nu del fyra i Gurus "Jazzmatazz"-serie, där legenden från Gang Starr skapar den perfekta fusionen mellan hip hop och jazz. Med gästinsatser av storheter som Caron Wheeler och Common blir detta ett album som inte får missas!

DNTEL - "DUMB LUCK"

Dntel aka Jimmy Tamborello (Postal Service) skapar episka pixelsymfonier med geniala arrangemang och beats. Lägg till sånginsatser från bl a Jenny Lewis (Rilo Kiley) och Conor Oberst och "Dumb Luck" är ett av årets popögonblick.

MALAJUBE - "TROMPE L'OEIL"

Malajubes debut lyser av energisk och kreativ indierock. Bandet nämns ofta i samma andetag som Montreal-kompisarna Arcade Fire och spås en lika framgångsrik karriär.

THE GOSSIP - "STANDING IN THE WAY OF CONTROL"

Med två gitarrer, ett trumset och sångerskan Beths oefterhärmliga sångröst skapar amerikanska Gossip en modern klassiker med sitt debutalbum. Ramones, Supremes och The Slits stöps och blöts i Gossips egensinniga punksoul. Den här versionen innehåller två tidigare utgivna låtar.

STEPHANIE DOSEN - "A LILY FOR THE SPECTRE"

Stephanie Dosens väna folkpop för tankarna till tidiga Joni Mitchel. Lyssna på "This Joy" och "Only Getting Better" och bli förförd av hennes röst och sjukt starka melodier. Detta är den typ av platta som växer för varje lyssning.

SIMIAN MOBILE DISCO - "ATTACK DECAY SUSTAIN RELEASE"

Simian Mobile Discos debutalbum är inget mindre än årets electroparty, som från nya versionen av undergroundhiten "Hustler" till senaste anthemsingeln "It's The Beat" bländar med sin new-rave-Ibiza-känsla.

ENTOMBED

Mindre tänk, mera ös

– Det har väl blivit mer ett band där alla får plats.

Jag sitter med Alex Hellid på en bar på Söder och pratar om Entombeds första platta på fyra år över ett par öl. Under dessa år förlorade Sveriges tyngsta band tre medlemmar, men fick två nya.

– Alla är mera med nu, till och med med texter och så, man provar saker och alla har kul. LG spelar till och med ett gitarrsolo på plattan. Vi lirar lite tvillinggitar-rer så där.

Alex pratar om stämningen i nya Entombed där bara han och LG är kvar från förra sättningen. Nya är basisten Nico Elgstrand och trummisen Olle Dahlstedt.

– Det som var lite annorlunda den här gången var att vi gick in i studion med noll färdigt. Vi brukar annars vara i stort sett färdiga. Vad som varit lite tråkigt med några av dom andra skivorna var att vi hade typ en månad, ”okej nu måste vi skriva en platta och sen spela in och sen ut med den”.

Har det påverkat skivorna?

– Med några av dom senaste skivorna kommer man inte ihåg alla låttitlar till exempel. Då har det gått lite för fort. Och man har inte hunnit gjort alla pålägg och så där.

Hur kommer det sig att tagit sådan tid nu då?

– Vi började ju för två år sen och har spelat in typ två plattor under den tiden. Vi har ju haft deadlines, men nånstans så

bestämde vi att ”va fan vi skiter i dom, låt oss bara göra klart skivan ordentligt”. Sen har vi förlorat medlemmar under tiden.

Peter slutade väl mitt i, va?

– Precis, och Olle kom med, och det kändes inte rättvist att han skulle vara nya trummisen men inte spelade på plattan, så vi spelade in lite till, och det tog tid, och så har vi ju spelat ute hela tiden också.

Hur spelade ni in plattan?

– Vi hyrde en stuga utanför Upplands-Väsby och mickade upp allting och spelade in medan vi skrev låtarna. Vi hade den ganska dåraktiga idén att spela in allting ganska fort och släppa det 2006, men det sprack ju ganska fort.

Alex är otroligt trevlig och pratglad, svaren blir bara längre och längre och jag måste avbryta honom för att få in en fråga till. Men jag passar på när vi beställer in mer öl och vi pratar vidare om *Serpents Saint*, en skiva som är lite av en tillbakagång till mera dödsmetall efter ett par plattor med Entombeds högst egna rock’roll’version av genren. LG sjunger inte så mycket utan vrålar på

plattan och överlag är skivan mer upptempo än vanligt.

– Tanken var ju att man tycker alltid att demon låter mycket råare och bättre och sen hittar man aldrig den känslan igen, så vi skulle typ hoppa över det stadiet och spela in skivan på en gång, som demo, om du fattar.

Alex pratar också om att detta är nionde skivan och de har hållit på så länge nu att de tyckte det blivit mindre och mindre farligt, mindre rock. De hade blivit för professionella i studion, saker började gå på rutin.

– När man lyssnar på dom två första plattorna, så slås man av ”va faan pysslar dom med” – ingen kommer ihåg vad faan vi gjorde. Det är galna experiment, och det finns låtar som ingen kan spela i efterhand heller. Det som hände i studion var folk som var jävligt taggade och skönt naiva.

Hittade ni det nu?

– Jag tror det, vi tänkte inte för mycket eller överproducerade, men just det där tänket hela tiden tror jag att vi lyckades undvika. Ha ha, det har vi kommit på nu.

Mathias Skeppstedt

THE DOITS

Svenska rockbandet The Doits är just nu aktuella med sin nya singel *The Great Big Fall* som släpps i dagarna. Man övergav på förra årets platta *Lost, Lonely and Vicious* det lite uppkäftiga sound som man kunde höra på debuten till förmån för ett lite melodiosare uttryck à la Cheap Trick. För att producera plockade man in gamle Brainpoolbasisten Christoffer Lundqvist som tidigare arbetat med Ed Harcourt och The Magic Numbers.

– Christoffer var väldigt enkel att jobba med, säger sångaren och gitarristen Altay Sagesen. Helt plötsligt blev det kul att spela in, en procedur som annars brukar vara ganska långtråkig. Han har stor del i det slutgiltiga soundet och kom hela tiden med en massa nya idéer.

Debutalbumet *This is Rocket Science* fick överlag bra kritik av recensenterna, men intresset från övrig media var svalt. Efter framträdanden i vår i såväl TV som radio känns det dock som om det börjar lossna kommersiellt.

– Det är stor skillnad på intresset nu mot när vi släppte första plattan. Jag har ärligt talat ingen koll på hur många skivor vi sålt, men helt klart så har medias intresse ökat. Förut har vi mest fått beröm i utlandet, nu känns det som att det börjar rulla på ganska bra även i Sverige.

The Doits började som ett skramligt punkrockband i stil med Johnny Thunders och Heartbreakers, men på *Lost, Lonely and Vicious* och nya singeln *The Great Big Fall* har man gått över till att spela renodlad powerpop.

– Den största skillnaden mot tidigare är att vi koncentrerat oss mer på melodierna, och därigenom har vi fått en mer svängig känsla än i det tidiga materialet. Vi har just varit i studion och spelat in lite nya låtar och vi kommer att släppa en ny EP redan till hösten.

Nu väntar en hektisk sommar med många festivalspelningar landet över. Man kommer besöka Hultsfredsfestivalen och Peace and Love i Borlänge.

– Det här med att spela på festivaler är ganska nytt för oss, men förhoppningsvis ger det oss en möjlighet att nå en ny publik. Extra roligt är det att vi har så många spelningar på hemmaplan, förut har vi mest turnerat nere i Europa.

Förutom Altay Sagesen så består The Doits även av lillebror David på bas, Tero Hakorinne bakom trummorna och förstegitarristen Anders Göransson. Men tröttnar man aldrig på varandra under turnéerna?

– Man lär sig ju med åren hur man bäst undviker att trampa varann på tårna. Hade vi inte gillat varandras sällskap så hade vi ju knappast spelat ihop. Dessutom så kan det vara ganska skönt att ha med sin bror i bandet, för syskon är det ju liksom helt okej att bli osams med.

Thomas Rödin

På väg mot karriärtoppen

Efter bolagsstrul och lyckade låttolkningar på svenska är Anders Wendin åter tillbaka som sitt alter-ego Moneybrother. Fast precis som tidigare i engelsk tappning, och förväntningarna är självklart höga. Från ett semestrigt Italien berättar Anders varför.

– Vänta, det är så kass mottagning. Jag måste klättra upp på ett berg. Jag ringer dig om fem minuter, tja!, säger Anders hastigt som om det är 100:e gången jag ringer upp.

Anders befinner sig i Italien på något som kan liknas vid en variant av semester. Och så långt är jag med. Medan jag, dagarna innan vår brusiga telefonförbindelse, föreställt mig att han snickrat ihop en träkoja i något toscansk gitarrkvarter tillsammans med Bruce Springsteen och delar ur E-Street Band, visar det sig att han i själva verket var inbjuden som skivvårdare på filmfestivalen i Cannes och sedan tog sig vidare på egen hand till Italien. Därifrån åkte han, självklart, tåg.

– Jag har alltid velat prova på att tågluffa. Men jag klarar bara en vecka, max, säger Anders, som nu bilar runt i en Fiat Punto med stram budget och med livet som insats.

– Jag berättade för biluthyrningsfirman att jag tänkt lämna tillbaka bilen i södra Italien, i Toscana. Dom blev lite oroliga, man åker tydligen inte ner dit med en Fiat Punto helt ostraffat. De är väldigt stöldbegärliga. Men jag lovade att lämna bilen vid flygplatsen direkt när jag kommer dit.

Han skrattar för sjunde gången på mindre än tre minuter.

Inför intervjun har jag under stort säkerhetspådrag suttit inlåst på ett kontor på Söder och, som första person utanför inspelningsstudion, lyssnat igenom samtliga tio låtar och imponerats av kommande albumet. Anders sa en gång, för ett par år sedan, att han "vill låta som en punkare som sjunger soullåtar. Inte slickt eller överdrivet underground". Att han vill hitta den perfekta kombinationen av punk, rock'n'roll och modern r'n'b, få det att låta "nu".

Och det känns som att Anders nått dit han vill.

Du, nya skivan känns mer svänging på sina håll. Tyngre bas. En av låtarna gav mig reggae-vibbar. På en annan lät du nästan som Johnny Cash. Så det här känns lite som den ultimata Moneybrother-skivan, eller är jag helt ute och bilar?

– Alltså..., säger Anders förvånad, det är en väldigt lyckad och blandad skiva. Originell. Ljudbilden är perfekt. Allt stämmer verkligen. Du vet, liksom, skulle du försöka hitta en liknande skiva någon annanstans, skulle du antagligen misslyckas.

Titeln, *Mount Pleasure*, som enligt dig själv syftar på ett gäng piratättlingar som gjort sitt bästa och kämpat trots att det varit ganska tufft, får mig att hastigt tänka på den uppfattning jag har av din uppväxt i Ludvika.

– Min Ludvika-thriller var egentligen inte så värst farlig. Jag växte upp i ett lugnt och ordnat hussamhälle, och det gick mest ut på att ligga i en kokong och vänta på att få gå därifrån. Jag har egentligen inget jobbigt att skryta med jämfört med många av mina kompisar. Jag är överlycklig och glad över all framgång jag nått, för det har jag verkligen. Man måste passa på. Artister som sjunger på svenska överlever, över lag, längre än artister som sjunger på engelska. Se på Kent, de finns säkert kvar längre än Cardigans, och så vidare.

Anders låter glad och är ivrig att prata om allt som händer, och inte händer, kring honom för tillfället. Jag kan inte låta bli att gilla söderpratet som prickfritt går hand i hand med dialekten som fortfarande, och märkbart, har rötter kvar i den gamla kokongen i Ludvika. En stad han aldrig kommer att ge upp storstan för.

För dagen har Anders klättrat upp på ett berg och är lite orolig för väskorna som står kvar där nere. För det är ju ett rätt bekvämt bagage han har med sig numera. EP:n *Thunder in My Heart*, som producerades av Jari Haapalainen, släpptes 2002 och mottog fina lovord. Året efter släpptes fullängdsalbumet *Blood Panic*, en odiskutabel fullträff som resulterade i en Grammis för bästa rockalbum och P3:s utmärkelser för "Årets manliga artist", "Årets nykomling" och "Guldmicken". Skivan sålde guld i Sverige, och försäljningsframgångar blommade upp i både Tyskland, Holland, Belgien och Schweiz.

Och det är i dessa trakter man kommer att finna Moneybrothers resväskor framöver. Anders lovar att efter tolv parkspelningar runt om i Sverige i sommar, lär

det bli många efterföljande spelningar när skivan släpps i augusti. Men då främst i Tyskland.

Möjligheten att spela in *Mount Pleasure* kom via just Tyskland, där det lutar åt en storsatsning och fortsatt lansering till hösten.

– När människor erbjuder pengar och möjligheter är det bara att lyssna och följa efter. Men jag gillar att vara ute och spela och det är det det handlar om. Jag ser verkligen fram emot det!

Men du. Vad handlar skivan om egentligen?

– Tidigare skivor har handlat mer om kärlek, relationer och politik. Men... nya skivan är betydligt mer simpel. Den återspeglar perioder i livet där man hänger runt

med kompisarna på krogen. Men även om det låter simpelt för andra, kanske det inte är så värst simpelt för mig, liksom.

Hur gick inspelningen?

– Det är första gången jag använder samma band på alla låtarna. Vi har aldrig repat inför en inspelning tidigare, utan bara gått in och dragit av låtarna. Och resultatet blir då att många kommer med många idéer, men nu har alla verkligen dragit åt samma håll. Det är mer uträknat och planerat. Att gå in i studion en hel vecka och lägga på sång tär så jävla mycket på en. Men nu, när man är klar och efter allt strul med skivbolag och advokater, där jag kände att det bästa var att bara gå in i studion och spela in den här skivan, känns det så jävla skönt!

Claudia Grassl

Det märks!

– När jag satte mig på planet till Cannes lyssnade jag igenom skivan och tänkte att ”vad fan är det här för jävla skit”, men nu, efteråt, känner jag bara att allt är genialiskt. Så jävla skönt! Jag har samma medproducent som under Pengabrorsan, och vi har verkligen gnidit geniknölarna om hur vi ska få det att låta så bra som möjligt.

Men trots att den är så pass noggrant planerad känns plattan väldigt här-och-nu och live.

– Man har, efter alla spelningar, lärt sig nya sätt att spela låtar på. Det viktigaste är inte när man ska spela – utan när man ska låta bli. Och har man en låt i hjärtat, kan man även spela den därifrån.

Tror du att du har blivit mer kritisk och noggrann med åren? Det låter som det.

– Det tror jag. Man befinner sig i en helt annan situation nu. Med Monster gick man in i studion och spelade in material som man visste att ingen ändå kommer att höra eller lyssna på. Nu är det annorlunda. I och med *Blood Panic* fick man en strålkastare upptryckt i ansiktet och det sätter sina spår.

2005 kom Moneybrother med sin andra skiva, *To Die Alone*, som blev en omedelbar succé, även den. Och i december 2006 släpptes Moneybrothers tredje fullängdsalbum, *Pengabrorsan*, där Anders klev in i popkostymer tidigare burna av Tom Waits, My Morning Jacket och Ron

Sexsmith. Och de som vet bäst blev självklart alldeles lyriska.

– *Pengabrorsan*, som var menat som ett skämt, eller en klackspark, blev något som jag aldrig kunde föreställa mig. Vi spelade in *Pengabrorsan* på två-tre dagar, men den togs seriöst och blev väldigt uppmärksam, det var inte direkt väntat, erkänner Anders.

Du är inte rädd att folk, trots allt, kommer att jämföra med den nu när du släpper nytt?

Anders skrattar. Han är uppenbarligen medveten om det.

– Å andra sidan är det inte mina låtar, bara mina tolkningar. Men man sätter ju upp sin egen ribba.

Hur ser framtiden ut för Moneybrother?

– Det här blir ju sista skivan på nuvarande bolaget. Framtida skivsläpp sker, precis som med *Pengabrorsan*, på mitt egna bolag. Jag ser fram emot att hålla i alla tyglar själv!

Jag och Anders utbyter plötsligt teorier om varför en Fiat Punto anses stöldbegärlig i södra Italien. Anders gillar, trots att samtalet då och då bryts och han måste ringa upp, att plocka upp trådar och prata om det mesta. Jag har lust att påminna honom om hans bagage nedanför berget. Men den karismatiska Anders Wendin ska rusa vidare mot nya höjder och säger hejdå som om det vore för 100:e gången. Så jag får helt enkelt påminna honom nästa gång, för än lär han inte lämna toppen.

Andreas Häggström

Grimestjärna med tiden för sig

Han stod för årets debut 2003 och blev snabbt stjärnan i en helt ny genre. Han har med en rad klassiska singlar som *I Luv U*, *Stand Up Tall* och *Off 2 Work* blivit ett av den brittiska musikens främsta namn.

Fyra år efter debuten är Dizzee Rascal tillbaka med sitt tredje album, *Maths & English*, där han omdefinierar hur grime och brittisk hiphop låter ännu en gång. Och han har inte ens fyllt 22.

Hur var det att bli känd så tidigt i livet?

– Galet. Och väldigt tufft emellanåt. Men jag lyckades behålla mitt fokus på det som var viktigt, min musik.

Ditt nya album låter mer klassisk hiphop och 80-tal än dina tidigare. Är det en riktning du går mot i din musik?

– Jag har alltid haft respekt för old school-hiphop. Jag gillar att rappa på det sättet också. Enkelt men effektivt. Min nya skiva kanske låter mindre grime men jag kan inte göra samma låt fjorton gånger. Med mina två tidigare album i ryggen turnerade jag över hela världen och såg att jag har olika typer av fans på olika platser. Det är mitt jobb att göra musik för dom allihop. Men jag gör fortfarande mycket som låter grime. Det känns viktigt för mig.

Hur tycker du grimescenen har förändrats sedan du själv började?

– Jag tycker inte att den håller samma klass som för några år sedan men med rätt fokus har den alla förutsättningar att leva vidare för all framtid. Grime är inte längre en brittisk musikstil. Den finns i Holland, Sverige, Frankrike, över hela världen. Det tycker jag är fantastiskt.

Du har en egen label också där du signar talanger. Är det viktigt för dig att hålla scenen levande, att ge någonting tillbaka?

– Definitivt. Jag är faktiskt ute på en turné just nu med Newham Generals som ligger på mitt bolag och responsen har varit väldigt bra. Vi kommer släppa deras skiva i slutet av året. För närvarande har jag bara signat brittiska akter men jag skulle gärna vilja jobba med artister utanför Storbritannien också.

På *Maths & English* har Dizzee samarbetat med de båda amerikanska sydstatsrapparna Bun B & Pimp C from UGK, men också med drum'n'bass-legenden Shy FX.

– När jag växte upp och lyssnade på drum'n'bass så var Shy FX den bästa producenten. Jag vill jobba med dom som jag verkligen respekterar. Det var en ära att få jobba med honom, liksom det var det med UGK. Jag är med på deras album också som släpps i sommar.

Dina två första album kom väldigt tätt men nu har det gått nästan tre år sedan sist. Varför tog den här skiva längre tid att fullborda?

– Jag har tagit längre tid på mig att göra färdigt låtarna. Vissa har tagit en vecka, andra månader. Allt för att få det perfekt. Jag har försökt utveckla mitt sound, göra det kraftfullare, och då går det inte att göra ett beat på ett par timmar. En del beats har jag gjort själv men jag har också samarbetat med många personer på den här plattan. Cage som jag jobbat med på alla mina album och som gjort några av mina största hits. Shy FX, Future Trax, Footsie, Matthew Herbert. Så det är en väldigt varierad skiva.

Videon till albumets förstasingel *Sirens* är väldigt bra men också uppseendeväckande. Iklädd en huvjacka med päls på brättet jagas Dizzee genom en betongförrort av ett gäng ryttare, klädda i röda jackor som på rävjakt. I slutscenen klettar sällskapet ner en ung kvinnas ansikte med blodet från "svansen" på Dizzees jacka likt den ritual en förstadedeltagare på en rävjakt genomgår. Det finns många sätt att tolka videons innebörd, som att den vite mannen jagar den svarte.

– Videon handlar mer om klassamhället. Jag är en svart artist och det är min video, och egentligen är det bara därför som den jagade är svart. Jag är oerhört nöjd med videon. Den illustrerar verkligen hela frågan om klasstrukturer i England. Ja, i hela världen antar jag, kampen mellan rika och fattiga. Det är en video du kan se många gånger, den fungerar på så många olika plan.

Du var tidigare nära vän med Wiley, som jämte dig är grimescenens största namn. Hur är ert förhållande idag?

– Vi har inget förhållande till varandra längre.

Det går att tolka Dizzees kommande singel *Pussyhole (Old Skool)* som att den handlar om konflikten mellan de båda rapparna. Wiley å sin sida har ett spår som han kallar *Letter 2 Dizzee* på sin senaste skiva.

– Jag har hört den och den har väl ett ganska blandat budskap. Jag vet inte riktigt vad han vill säga mig. Mitt sätt att förhålla mig till det är att jag helt enkelt ignorerar honom. Men jag kan väl säga så här: våra plattor kom ut samma dag. Min ligger sjua på försäljningslistan, hans på plats femtiofyra.

Isac Nordgren

BAD RELIGION

NEW MAPS OF HELL

THE NEW ALBUM OUT JULY 11th
PUNK ROCK HEROES BAD RELIGION ARE BACK
WITH A VENGEANCE UNMATCHED SINCE THEIR FIERY BEGINNINGS
SIXTEEN BRAND NEW TRACKS, INCLUDING THE HIT SINGLE
'HONEST GOODBYE'

epitaph.com
badreligion.com

TIGER ARMY

Music From Regional Bygones

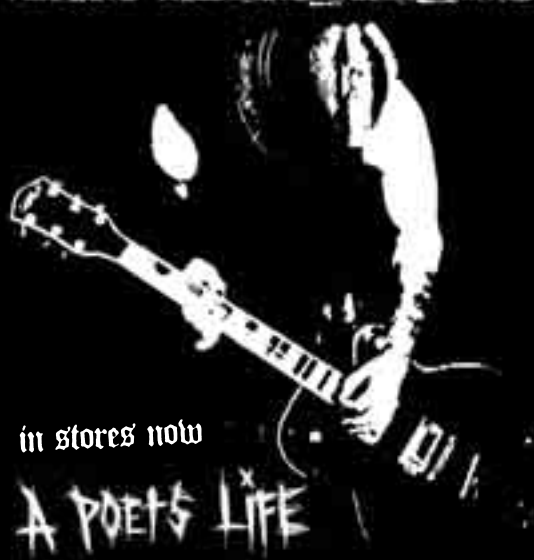
The new album on CD
& Limited Colored Vinyl

IN STORES NOW
Produced by Jerry finn

tigerarmy.com
myspace.com/tigerarmy
hell-cat.com

TIM ARMSTRONG

in stores now

A POETS LIFE

includes the single "into action"

hell-cat.com

First ever career spanning
collection from Punk Legends

SOCIAL DISTORTION

GREATEST HITS

Features MONK'S LITTLE MONSTER
and the Johnny Cash cover KING OF PIRTS.
Includes the Brand new single: FAR BEHIND.

in stores
27/06/07

socialdistortion.com • timebombrecordings.com • epitaph.com

The new album out now
Includes the single
"Insurance"?

THE HIGHER

myspace.com/thehigher
epitaph.com

THE UNSEEN

INTERNAL SALVATION

NEW ALBUM OUT JULY 11th

"The Unseen rock it like the Clash on
crack, with AFI style pirate rock gang
vocals a plenty! (...) Proper punktastic"
- METAL HAMMER

myspace.com/theunseen
hell-cat.com

THE AGGROLITES

THE AGGROLITES
"Reggae Hit L.A."
Out now on
Hellcat Records

"Rootsy, analog-dirty
ska that not only ranks
among the new school's
best: it also sounds like
it was beamed in from
1960s Jamaica"
- Alternative Press

aggroreggae.com • hell-cat.com

HELLACOPTERS

Institutionaliserade gamla stötar

Hellacopters väljer aldrig den rakaste vägen. När det här skrivs slipar de färdigt sin nya skiva men saknar skivbolag. Men oroliga är de inte. Inte ett dugg.

FÖR UT KOMMER DEN. Och när Hellacopters jagades av storbolag i USA tackade de nej. Inte lockades de av att jobba med folk som namedroppade Mötley Crüe och Guns N' Roses.

En efter en ramlar de in på bokningsbolaget Lugers kontor på Södermalm i Stockholm. Kenny Håkansson, Anders Lindström (alias Boba Fett), Nicke Andersson och Robert Eriksson. Robert "Strängen" Dahlqvist sägs vara på väg i en taxi från en intervju i radiohuset.

– Vi ville göra en till skiva. Varken mer eller mindre. Det var dags. Det är sällan vi har någon plan och det hade vi inte den här gången heller. Medan man jobbar växer det fram, man sällar i låtar och demos. Det är efter mixning och då man sätter ihop låtar och låtordning som man märker vad låtarna har för karaktär, arbetsnamn på skivan börjar poppa upp och allt tar en fastare form, säger Kenny Håkansson.

– Du vet ju vilket band du talar med. Uppfinna hjulet igen ska vi inte försöka oss på. Jag inbillar mig att den hamnar tillbaka i *By the Grace of God*-skivan fast ändå inte. Det är en blandning av den och något vi inte gjort tidigare. Det är lite svulstigt här och där. Pompös punk, säger Nicke Andersson.

HELLACOPTERS STÅR UTAN skivbolag men de är övertygade om att det löser sig. Kenny Håkansson menar att i och med att skivbranschen ser ut som den gör i dag, att den mer eller mindre faller samman, så måste det komma något vettigt ur det sönderfallet.

– På ett sätt skulle det vara kul att signa på ett stort bolag och få ett stort förskott och kunna komma ikapp. Men lika gärna, om inte släppa det själv så låta någon polare släppa det. Vi känner ganska många mindre skivbolag som släppt sjutumssinglar med oss och så. Vi har alltid haft det i våra kontrakt med stora bolag att vi skulle få släppa singlar hos vem vi ville, säger Kenny Håkansson.

Där han sitter i soffan i fikarummet tycker han att den största skillnaden mel-

lan då och nu för Hellacopters var att i början/mitten av 1990-talet ville de föra mer liv, mer skrika ut att det är Hellacopters publiken har att göra med: "Nu jävlar är vi här".

– Med åren har det blivit mer och mer viktigt att visa på musik som vi gillar och som är viktig för oss. Att man märker att man är en influens och en spark i andan på ungar att plocka upp en gitarr och göra egna låtar. Som motvikt mot *Idol*. Folk som lyssnar på oss börjar nog gärna spela. Då känns det nödvändigt för oss att peka på var vi kommer ifrån och musikhistorien som helhet. Det har blivit lite av ett sidoprojekt för oss, säger Kenny Andersson.

TIDIGARE HAR HELLACOPTERS turnerat snudd på galet mycket, de har varit så sugna på att lira att de själva lagt ut pengar för att ta sig till Australien eller USA eller runt om i Europa. Det suget har dämpats kraftigt. Det är bara trummis-Robban Eriksson som säger sig längta ut igen. Medlemmarna har fullt upp på sina håll och umgås inte speciellt mycket, det blir på sin höjd en öl då och då.

– När vi ses är det roligt och det är kul att hålla på med bandet. Ett tag gjorde vi inget annat och alla andra kompisar skaffade sig riktiga jobb och växte upp. Då satt vi i en van hela tiden. Om jag saknar det så åker jag med polare som är ute och spelar, då räcker det med en helg då och då. Men Hellacopters är på många sätt livsviktigt för mig. På gott och ont blir det en självidentitet. Jag är ju musiker även om jag fortfarande inte är någon John Coltrane. Man har vant sig vid det här sättet att leva och man har fått kompisar över hela världen. Samtidigt, nästan varje natt man är hemma så kan man tacka för att man kan krypa ner i sin säng i en lägenhet där ens egna pryglar finns, säger Kenny Håkansson.

ALLT BÖRJADE 1994 MED att Nicke Andersson i Entombed och Dregen från Backyard Babies lärde känna varandra och Dregen åkte med på Entombeds turné i

USA. De snackade ihop sig om och enades om ett antal gemensamma favoritband, New Bomb Turks, Supersuckers, Electric Frankenstein. Snabbt fick de med sig fler musiker och nästan lika snabbt släppte de sin första singel och gjorde sina första spelningar.

Jag frågar Kenny Håkansson och Boba Fett vad de tror att Hellacopters är för folk i allmänhet.

– Nu finns det väl risk att vi har blivit någon sorts kulturinstitution, det är några killar som väsnas lite i sofforna, säger Kenny Håkansson.

– Det är ju nästan så att vi fungerar som ett slags lock, att det inte finns utrymme för andra band att komma fram. Vi är gamla stötar som står i vägen. Vi fyller ett visst behov, vi väsnas lite men det är ändå hanterligt. Det är inget farligt, inget kaos, skrattar Boba Fett som dagen före träffade Leif Edling från Candlemass. Denne hårdrockarveteran ville ha tillbaka gitarerna i Hellacopters musik. Boba Fett förstod inte riktigt vad Leif Edling menade. "Ja, att gitarerna verkligen finns där, det blir lite för lite gitarr, dom försvinner i produktionen".

– Jag fattar ingenting, är det något vi alltid haft i överflöd så är det väl gitarrer. Ska man ha mer gitarrer än vi haft så blir det på bekostnad av trummor och bas. Då blir det inget annat, säger Boba Fett och skrattar.

PRECIS SOM PÅ DE senaste skivorna är det Chips Kiesbye som producerat Hellacopters ännu namnlösa platta. Hellacopterskillarna är överens om att han betyder mycket för bandet. Enligt Boba Fett får Chips ta alla smållarna eftersom det bara är han som är med när alla gör sitt till skivan.

– Han har fått för sig att han vet hur vi funkade och sen har vi anpassat oss till den bild han har av oss. Det går väldigt lätt. Men musikaliskt styr han inte mycket, hans input musikaliskt är minimal, säger Boba Fett och Nicke Andersson hakar på:

– Men i början lärde han mig att inte ha med en massa onödigt, han fick mig att inse att man kunde ta bort riff och annat. Han har en tydlig bild av musik. Men sen resten av skivorna har han inte behövt lägga sig i, då har jag haft det där Chips-ränket i bakhuvudet.

Hur Chips Kiesbye kom in i Hellacopters-världen är det bara Boba Fett som kommer ihåg. Det var en Hultsfredsfestival i slutet av 1990-talet då han och Chips Kiesbye började prata. Då var Boba Fett och de andra säkra på att de ville producera själva. Här skulle ingen producent in och kladda. Men Chips nästlade sig in "på ett extremt skickligt sätt".

– Till slut trodde ju vi att det var vi som kom på idén att ta in en producent. Men det var han som lobbade för det, vände på hela perspektivet, säger Boba Fett.

HELLACOPTERS HAR ALDRIG varit bandet som stått enade mot "världen" som många andra rockband.

– Eller, det kanske var så 1995. Som på turnén med Dictators. Men sen har det bara hänt grejer. Folk har hoppat av. Vi är väldigt olika varandra i bandet och det kanske är en anledning till att det är det funkat, säger Nicke Andersson.

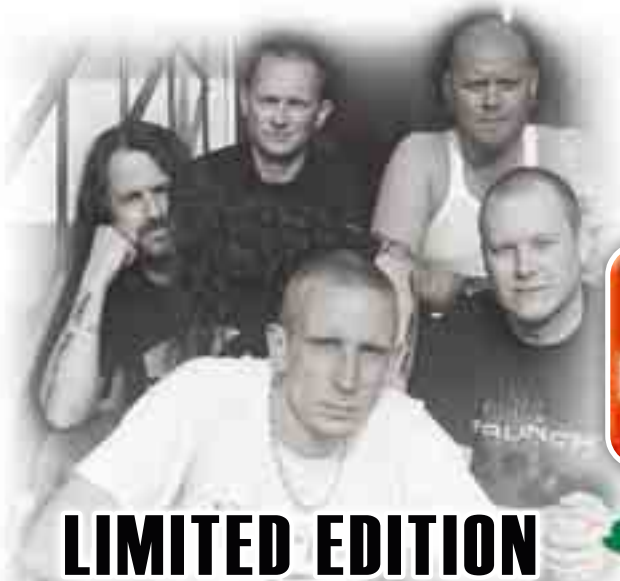
– Vi har aldrig haft drömmen om att slå stort i USA. Därför skiljer vi oss från andra band. Andra är tajta just kring den drömmen. Istället har vi kanske gjort bättre musik för att vi aldrig haft föreställningen om att vi ska "breaka", säger Boba Fett.

– Det kanske låter tråkigt för jag kan verkligen uppskatta band som har den där ambitionen. I USA kom en kille fram och ville göra oss till nästa Guns N' Roses. Vi kontrade med ett "De har väl aldrig gjort något bra". Då använder man fel argument på oss. Vi har mest tyckt att det skulle bli jobbigt att bli riktigt stora och har alltid varit svårimponerade. Vi ville inte turnera i USA i all evighet. Men vi var rädda i en vecka eller så, flinar Nicke Andersson.

Martin Röshammar
foto: Mattias Elgemark

THE CROSSOVER PIONEERS ARE BACK!

THE BEST **CLAWFINGER** ALBUM
SINCE THE SENSATIONAL DEBUT "DEAF DUMB BLIND"!

LIFE WILL CLAWFINGER KILLYOU

LIMITED EDITION

OUT: 27.07.

DIGIPAK INCL. 2 BONUS TRACKS OR STANDARD CD AVAILABLE!

"DARKER, HEAVIER AND EVEN MORE DOOM!"

OLIVIER BADIN - HARD N HEAVY FRANCE

Candlemass

KING OF THE GREY ISLANDS

LIMITED EDITION

EMBOSSED DIGIPAK

INCL. 2 BONUS TRACKS OR STANDARD-CD AVAILABLE!

OUT NOW!

ALSO AVAILABLE:

LIMITED EDITION 2LP GATEFOLD INCL.

3 BONUS TRACKS (1 TRACK VINYL ONLY!) AT WWW.NUCLEARBLAST.DE

OUT NOW!

NUCLEAR BLAST ALLSTARS INTO THE LIGHT

**20 YEARS
20 SONGS**
THE ULTIMATE ALBUM
PART 1

BRAND NEW SONGS COMPOSED BY MUSIC-MASTERMIND VICTOR SMOLSKI (RAGE) FEAT. 10 DIFFERENT VOCALISTS!!

TOBIAS SAMMET (EDGUY), PETER "PEAVY" WAGNER (RAGE), TONI KAKKO (SONATA ARCTICA), MATS LEVEN (THERION), MARCEL "SCHMIER" SCHIRMER (DESTRUCTION), HANSI KÜRSCH (BLIND GUARDIAN), ANDI DERIS (HELLOWEEN), ODDLEIF STENSLAND (COMMUNIC), MARCO HIETALA (NIGHTWISH), TARJA TURUNEN (EX-NIGHTWISH)

BONUS CD FEATURING RARE AND NEW TRACKS OF

HAMMERFALL, GOTTHARD, AFTER FOREVER, SIRENIA, THRESHOLD, CANDLEMASS, RIDE THE SKY, AMORPHIS, THUNDERSTONE

ALL REVENUES OF THIS ALBUM WILL BE DONATED TO THE "TOGO HELP"-CHARITY FOUNDATION

LTD. 2-CD IN SLIPCASE!

THE BEST METAL BALLADS!

Feat. the new
NIGHTWISH
single "Eva"!
The first time on CD!

**15 SONGS & 15 CLIPS
OVER 130 MINUTES
TOTAL RUNNING TIME!**

OUT NOW!

**DVD + CD IN SLIPCASE
& CD + DVD AVAILABLE!**

ALSO FEATURING
BLIND GUARDIAN, HAMMERFALL, SONATA ARCTICA, EDGUY, AMORPHIS, RAGE,
AFTER FOREVER, GOTTHARD, STRATOVARIUS, HELLOWEEN AND MANY MORE...

THE NEW EXCLUSIVE MP3 DOWNLOAD SINGLE WITH THE NEW VOICE OF NIGHTWISH!

OUT NOW!

Nightwish Eva

All revenues of this single will be donated to the child charity
foundation "Die Arche". www.kinderprojekt-arche.de

AVAILABLE AT

WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.COM

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

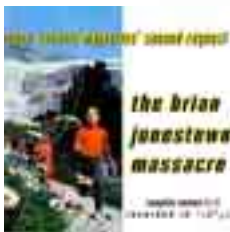
**20 YEARS
NUCLEAR BLAST**

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 10000 CDs, Vinyl, 1500s, 1000s, 1000s, 1000s...
Nuclear Blast - Deschtrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE

Their Satanic Majesties' Second Request
BORDER

1996 släppte Anton Newcombe och hans löst sammansatta grupp hela fyra plattor. Detta är deras andra och varför den valts som den första att få en återrelease kan man bara spekulera i. Vad man dock inte alls behöver fundera över är att detta är ett smärre mästerverk.

Som titeln antyder är detta en slags uppföljare, hyllning eller omarbetning av Rolling Stones psykedeliska platta *Their Satanic Majesties Request*. Men Anton vore inte Anton om han lät det stanna där, nej Massacres Stones-hyllning är samtidigt också något helt nytt och som helhet snäppet bättre än Stones original. Låtarna är bättre, ljudbilden mycket fylligare och bra mycket mer oförutsägbart, det finns akustiska gitarrer, sitarer, mellotoner, glockenspiel och alla andra instrument man kan tänka sig, och över allt det Antons sköra och smått pretentiösa röst.

Skivan är mörk, ångestfylld, psykedelisk, ibland skrämmande, ibland uppsluppen, men aldrig nånsin tråkig. Anton hade ett par riktigt bra plattor till i sig efter den här, men sedan dess har det varit lite torrt. Är det inte dags för ett nytt mästerverk snart Anton?

Mathias Skeppstedt

CHROMEO

Fancy Footwork

V2/BONNIERAMIGO

Chromeo är komiska. På det bra sättet som tur är. Det är skönt att höra ett band som vågar vara roliga och vrickade utan att vara rädda för att bli reducerade till ett plobband. Anledningen till att den kanadensiska electro-funken fungerar så bra är att bakom 80-tals-flirtarna ligger riktigt bra låtar med smarta texter. De smördrypande saxarna är självklart en bonus.

Pee Thug och Dave 1 är inte rädda för att bre på och låta sina keyboards gå varma. Det har gått tre år sedan debuten *She's in Control* och uppföljaren följer i dess fotspår. Texterna innehåller fortfarande igenkännande relationsskildringar. Dave 1 är inte den som är den och har inga problem med att vara lite småsliskig. Jag kan inte göra annat än att älska allt från *Ghostbusters*-syntarna i *Outta Sight* eller den slemmiga gitarren i *Bonafied Lovin'*. I mina öron låter nästan alla låtar på *Fancy Footwork* som möjliga hits.

Lisa Andersson

THE CLASH

The Singles

SONYBMG

Jag känner inte till något annat band med samma fantastiska singel-CV som The Clash. Och då menar jag inte att låtarna var framgångsrika hits, för det var de inte – endast *Should I Stay Or Should I Go* nådde Englands topp-spot, och det först när den återutgavs 1991. Men musikaliskt spänner The Clashs singlar över en osannolik bredd, och alltid med bibehållen glöd, åkthet och sväng vare sig de blandar in disco, reggae, soul eller punk. *London Calling* finns här, men även udda och funkiga *The Magnificent Seven*; *White Riot* är en självklar klassiker medan *Tommy Gun* och *English Civil War* är mindre kända pärlor från sorgligt bortglömda plattan *Give 'em Enough Rope*. För att inte tala om Motown-bisarra *Hitsville UK!* The Clash hade allt och gav oss lyssnare detta.

Varje singel kommenteras i bookletten av kändisar; bland annat The Edge, Danny Boyle, Pete Townshend, Bobby Gillespie, Mike D, Damon Albarn, Steve Jones, Irvine Welsh, Bernard Sumner, Ian Brown, Stuart Pearce, Carl Barat och Shane McGowan. Men det är

musiken som är anledningen att äga denna skiva. Om man mot förmodan inte redan har Clashs plattor...

Gary Landström

CHRIS CORNELL

Carry On

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Under det tidiga 90-talet var jag mest insnöad på syntpop och förutom undantaget Nirvana så gick grungevägen mig ganska obemärkt förbi. Självklart så kunde jag inte undgå att förstå att *Black Hole Sun* var en riktigt bra låt, men så mycket mer bekantskap med Soundgarden än så blev det aldrig. När nu bandet sångare Chris Cornell står på egna ben igen efter det färska uppbrottet från Audioslave, så är det med viss spänning jag sätter på mig lurarna för en första lyssning. Det slår mig dock ganska snart att *Carry On* inte är någon skiva som sätter sig direkt utan den kräver ett flertal lyssningar.

Vi bjuds på en liten buffé av olika stilar, men bäst funkar det när Chris håller sig till den vuxenrock som föllde solodebuten *Euphoria Morning*. Förutom den lite överraskande blues-covern på Michael Jacksons paradnummer *Billie Jean* så bjuds vi på 14 robusta rocknummer, och det känns som uppgjort för succé på såväl amerikanska som västeuropeiska topplistor. Chris Cornells allra största tillgång är utan tvekan hans röst och som vanligt lyckas han få det att låta som om han sjunger hjärtat ur kroppen på flertalet av låtarna. Dock smyger sig en känsla om att han kanske inte längre är riktigt lika hungrig och fokuserad in ibland. Och några av låtarna, som mer än lovligt sega *Disappearing Act*, borde nog ha fått stanna kvar i arkivet. Färska hitsingeln och tillika Bond-temat *You Know My Name* är det enda riktigt självklara singelmaterialet och även det klart bästa spåret på *Carry On*. Inte överraskande, inte nyskapande, men välsjunget och ärligt.

Thomas Rödin

DIVERSE ARTISTER

Nothing Much. A Best of Minus

MINUS/IMPORT

En fulladdad dubbel-CD med de allra bästa spåren från skivbolaget Minus katalog under senare år är givetvis inget annat än en rejäl guldgruva om man gillar minimalistisk techno. Med många spår samlade sida vid sida märker man också den dragning åt det mer kommersiella som många klagar över. Loco Dices *Seeing Through Shadows* är ett exempel på en minimaltechnolåt som egentligen är en fullkomlig mainstreamhit. Eller näja, i alla fall i technovärlden. Nu har jag inget emot lite mer melodlösa tongångar och en flirt med poppigare element gör mig ingenting. Skiva nummer ett är ett pärlband av hits från Minuspossen: *The Tunnel* av chefen själv, Richie Hawtin, *48 Hour Crack in Your Bass* av Magda, *Baby Kate* av Heartthrob och många andra godbitar.

Andra skivan kallas *Something More* och är en lång flödande mix av Minusmusik, sammanställd av Troy Pierce. Den innebär att denna dubbel är nödvändig även för dem som redan har samlat på sig alla tolvor.

Mats Almegård

DUGGUD

Everyday People

NBS RECORDS

Den här plattan handlar om producenten. Bra grej tycker jag. En sän gör ju rätt mycket för skivan liksom men får inte så mycket cred, åtminstone inte förut (om de inte redan var jättekända såklart). *Everyday People* är i alla fall tänkt att visa upp lite av Dugguds olika produktioner. Trots sin ringa ålder på 21 har han mycket att visa upp och en ganska

gedigen artistlista. Eller vad sägs om Henok, Paragon, Ken Ring och Medina?

Låtarna är ganska olika varandra vilket också är meningen för att visa hans bredd. Men det blir aldrig spretigt. *Idak Fi Daye* feat Palestine & Alibi med sina arabiska tongångar är as-skön, *The One* med Rebekka, och *Raise Your Glass Up* med Scoop och Henok är nog mina favoriter. Men hela albumet visar prov på en grym, kreativ producent. Jag misstänker att Duggud kommer att vara inblandad i många lyckade produktioner i framtiden, han har nog bara precis börjat.

Sara Thorstensson

THE EDITORS

An End Has A Start

PIAS/BORDER

Efter att Interpol återupplivat den mörka post-punken för några år sedan tog The Editors från Birmingham vid. Deras debut hade ett par fina Echo & the Bunnymen möter Spiritualized på arenan-stunder, som dessutom gjorde sig ganska bra live. Postrockiga arrangemang byggda på upprepningar som slutade med glödande utbrott i widescreen-ljudformat.

Nya singeln, *Smokers at the Hospital Doors* är av ett mjukare, mer poppig och kommersiellt, snitt än de från *The Back Room*. Den kan säkert lättillgänglighetsmätta sig med Snow Patrol/Coldplay-mått.

Fortfarande är det i de temperamentsfyllda låtarna som Editors lyckas bäst. *The Racing Rats* och i skivans bästa, den magnifika, *Escape the Nest*, trummor och bas jagar suggestivt på när Tom Smith sjunger med eftertryck samtidigt som han verkar mena vad han säger. Teman som vävs in i varandra är frågor om existens – och döden. Efterlämningen innehåller tyvärr ändå för mycket svepande, intetsägande keansk, kvasidramatik för att kännas helt relevant.

Johan Lotthsson

SOPHIE ELLIS-BEXTOR

Trip the Light Fantastic

FASCINATION/UNIVERSAL

Än har Sophie Ellis-Bextor inte klarat av att toppa sin smaskiga discopastej *Murder On the Dancefloor* från debutalbumet. Inte sker det denna gång heller. Visst är *Catch You nynnvänlig skvalpop* och *Today the Sun's On Us* har en vackert vemodig melodi. Men mer intressant än så blir det inte. Både dessa låtar och resten av *Trip the Light Fantastic* är snällt

överproducerad pop som inte når någonstans. Det krävs en rejäl viljeansträngning att minnas någon av låtarna så fort skivan tagit slut.

Mats Almegård

ROBBIE FULKS

Revenge!

YEPROC/BORDER

Han gör som han vill. Hoppas mellan pop, rock och country och studsar mellan djupt allvar och flabbig humor. Ibland gör han också livet onödigt besvärligt för sig. Som när han kritiserade Nashville med låten *Fuck This Town* eller gav ut *The Very Best of Robbie Fulks*, som inte alls innehöll de kända låtarna utan enbart obskyrt material. Sådana kommersiella själv-mord är minst sagt charmiga men har förstås bidragit till att den amerikanske sångaren och låtskrivaren aldrig slagit igenom på bred front.

På livedubbeln *Revenge!* möts många av Fulks olika sidor. Han skämtar friskt redan från start, driver med skivbolagsbranschen och drar igång med sitt fyrmannaband som både tajt och svängigt levererar låtar som *Fixin' to Fall*, *Cigarette State* och *Let's Kill Saturday Night*. På skiva nummer två är tempot lugnare och anslaget akustiskt. Fulks gör bland annat en version av Chers *Believe* men hämmas något av det mindre formatet som exponerar hans rätt så veka stämma. Det är ömsom vin och ömsom vatten, ungefär som det brukar vara när Robbie Fulks är i farten. Men livekänslan är 100 procent.

Robert Lagerström

JENNIFER GENTLE

The Midnight Room

SUB POP/BORDER

På sista tiden har det talats en hel del om freaky folk, en inte alltid helt uppskattad beskrivning på scenen som bland andra Devendra Banhart brukar räknas till. Den som myntade uttrycket hade kanske kallat italienska Jennifer Gentles *The Midnight Room* för freaky tivoli. Pressmeddelandet beskriver skivan som musik hörd runt midnatt på en bortglömd nöjespark, vilket fångar känslan i musiken bra. Ödsligt, humoristiskt, men också obehagligt på samma sätt som clownen i *Det fast med melodier* som får en att vilja sjunga med. Live, liksom på två år gamla *Valende*, är Jennifer Gentle ett band, men på *The Midnight Room* spelar grundaren Marco Fasolo alla roller; låtskrivare, musiker och producent. Även

RYAN ADAMS

Easy Tiger

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

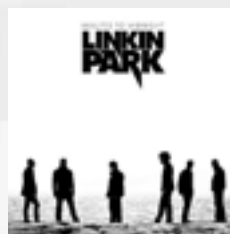
Är han outsinlig denne Ryan Adams? Efter fjolårets tre album trodde man att det skulle dröja länge till nästa skivsläpp. Jag var nästan orolig för att han rentav tänkte lämna jordelivet efter den lysande trettioårsdiskiplattan 29, där han fullständigt vände ut och in på sig själv och lät kreativitet, energi och mörker flöda, men han kom tillbaka, tack och lov.

Som bäst är Adams när han vågar tråda ur sina invanda ramar och ge sig ut på oväntade musikaliska äventyr, eller när han naket och avskalat, med känsloladdad röst och varmt gitarrsound ger gammal countrytradition nytt liv. Han har då en förmåga att låta nära – som om han spelat enbart för mig i mitt rum. Dit tycker jag bara han når i fyra av *Easy Tigers* tretton låtar; *These Girls*, *Two*, *Pearls On a String* och *I Taught Myself How to Grow Old*. De har Adams typiska svärmod som samtidigt inger de en

viss vilsam trygghetskänsla. Resten låter mer som en upprepning av *Cold Roses*. Den harvande halvcountryrocken får mig att varken att säga bu eller bä. Halvmyrkrer passar inte en passionerad man som Ryan. Skivan känns lite krystad med andra ord, som om han egentligen inte hann fylla på inspirationen, men ändå så gärna ville göra en skiva. Nu ser jag fram emot att den riktigt farliga tigern ska anfalla, för jag vet att den ligger där och samlar krafter!

Mathilda Dahlgren

Ja, det är inte lätt. Än en gång är gränserna för den här spalten otydliga. Tanken var från början att Egen skulle stå för Egen-producerat, alltså inget skivbolag, förlag, distribution eller liknande. Problemet är ju att vem som helst startar skivbolag till höger och vänster och distribution kan man också sköta själv relativt enkelt, med ett nätt lager i garderoben. Därför har det mer och mer utvecklats sig till att handla om både renodlade demos till färdiga, tryckta och pressade produktioner. Kanske oräddvinst, kanske också rätt ointressant. Jag försöker i alla fall höra bortom det och gräva fram, oavsett omslag och ljudkvalitet, det som jag tycker innehåller något, om än litet, gott. Så.

Första skivan är inte riktigt min musikaliska hemmaarena men jag kan inte låta bli att fascineras. **Simon M Harris** säger sig vara 17 år och bo i Kungsbacka, av alla ställen. I vilket fall som helst så sitter han hemma utan eget liv och spelar in grejer på sin dator. Nu skulle man tro att det handlar om ungdomlig yra, folköl och mopeder. Men nej, han tyngs svårt av gubbmusiken. Jeff Buckley, Rufus Wainwright – kanske till och med Tom Petty. Oerhört väl genomtänkt och genomfört. Superbegåvat. Som en folkrockig Salem al Fakir liksom, fast kanske inte lika duktigt. Men han är ju bara 17 år.

Sedan ett brev. Jag gillar Mattias Alkbergs sätt att skriva. Därför lyssnade jag lite extra på en singel från det lilla skivbolaget Glory Records. Mattias hade ju skrivit det medföljande brevet. **Park Hotell** heter bandet i alla fall. Och detta är väl vad man ska beskriva som en riktig och högst allvarligt menad singel, inspelad med hjälp av Björn Ytling (Peter, Björn och John) och Mattias Glavå (Broder Daniel, Franke mm). Ändå, utan Mattias Alkbergs text skulle jag kanske vifta bort det som ganska ointressant gitarrpop men gav det en andra lyssning. Och visst visar det sig vara högst personlig och såregen popmusik. Lite småhemlig och kärv men ändå helt perfekt i all sin egenhet. Och bakom en vältänkt produktion två fina låtar. Perfekt som sagt.

Så till en bekant, men inte så att jag känner honom personligen och sitter här och jävar. Gustav Malmros projekt **The Extended Head**. Första gången visste jag ingenting, nu vet jag lite grand. Typ Skåne och så. I alla fall så är The Extended Head djävulskt klurig musik. Faktiskt knepig för sin egen skull och det på ett gott sätt. Hur går det ihop? Ja, det är lite electroblues-knasterstus på det hela och då blir det väl så där. Jag kommer osökt in på typ belgisk musik, eller holländsk. Och sådant som Christian Pallin gillar. Vägen är enkel men blir mer spännande om man åker lite för fort på fyllan helt enkelt.

Sedan några snabba: **Norma** som kör någon slags överpretentiös bombastisk pop med postrockvibbar. Inte helt bakom om man gillar sådant. Storslaget in absurdum. **Cartwall** ger sig in på electropopduo-arenan. Det kan bli mycket besvärligt nu för tiden. Inte lika grabbigt som TTA, inte lika tjeigt som Cat5. Och synten ska ju som sagt spelas med könet. Ändå helt klart begåvat. Precis som **Ban Tempopos** triphop, hur otidsenligt som helst men som sagt inte alls obegåvat. Det skulle vara dumt att klaga på det. Helt klart värt att ta en lyssning på om man fastnat någonstans 1996. Fredrik Eriksson

För kontakt:

Simon M Harris: myspace.com/simonmharris

Park Hotell: myspace.com/parkhotell

The Extended Head: info@theextendedhead.com

Norma: theamazingnorma.com

Cartwall: myspace.com/cartwall

Ban Tempo: myspace.com/bantempo

när Fasolo sjunger har han varierade roller. Ömsom barnslig, tillgjord, demonisk och teatralisk transporterar hans röst lyssnaren genom skivans tio berättelser, där spöklika *Granny's House* är en av de bästa.

Egensinniga *The Midnight Room* ger en garanterad lyssningsupplevelse, och är kanske årets hittills mest intressanta skiva.

Sara Jansson

THE GRIT

Shall We Dine?

PEOPLE LIKE YOU/BONNIERAMIGO

Här snackar vi qiff-frisyrier med brylcreme, tatueringar och en känsla av Elvis i en hårt rockande 2000-talstapning, och ett sound som låter precis som vad man väntat sig. Energifylld hård rock'n'roll med smattrande ståbas och grymma melodier. Men framförallt är det riktigt bra! Refrängerna fastnar direkt på ett behagligt sätt i hjärnbiblioteket och genererar en lyckokänsla samt diverse ingivelser att dra på sig dansdajorna och rocka bort en och annan överflödigt kroppsdels... Det här är definitivt något att spela för grannarna på nästa förfest!

Petra Sundh

HANDSOME FURS

Plague Park

SUB POP/BORDER

Handsome Furs är paret Alexei Perry och Dan Boeckners sidoprojekt. Till vardags sysselsätter de sig med bandet Wolf Parade. Ödsligheten på flera av låtarna, särskilt på öppningsspåret *What We Had*, gör det här till en idealisk skiva för långa bilresor, helst genom övergivna områden. Det här är en skiva som handlar om att inte riktigt höra hemma någonstans, och hade paret i *Natural Born Killers* gjort musik istället för att döda folk hade det nog låtit ungefär så här. Jag gillar det minimalistiska i musiken på *Plague Park* som mestadels består av gitarr, sång och trummaskin, och jag gillar Boeckners uttrycksfulla röst och det mesta av musiken. På sina ställen blir det för mycket tv-spelsliknande ljud på låtarna, som på annars riktigt bra *Dead + Rural*. Men så fort det försvinner är jag, nästan, beredd att glömma det.

Sara Jansson

THE ICARUS LINE

Black Lives at the Golden Coast

DIM MAK/BONNIERAMIGO

Efter lite byten av medlemmar släpper amerikanska The Icarus Line nytt material. Gitarristen Aaron North snoddes av Nine Inch Nails och basisten Don Devore tröttnade. De nya tillskotten blev James Striff och Jason Decorse. Av nya skivan att döma verkar det fungera alldeles utmärkt.

Referenserna har djupa förankringar i punk- och rockhistorien men med ett mer genomtänkt nutida uttryck. En precis lagom dos psykedeliska och noise-rockiga inslag. Joe Cardamones sång låter som en förbannad och bitsk korsning mellan J. Mascis och Black Francis. Men den influens som lyser klarast är Iggy & The Stooges. Och det är inte bara Cardamones sång som ger de vibbarna. Det finns ett Stooges-skimmer över hela skivan, särskilt tydligt blir det på titelspåret. Så där skönt smutsigt men utan att för den delen låta ooriginella.

Precis som Iggy är de inte direkt kända för hälsosamt leverne. Impulsstyrda och konsekvensblinda har de då och då hamnat i rampluset. Ofta för helt andra saker än musiken. Inte för att det finns något att klaga på när det gäller musiken. *Black Lives at the Golden Coast* är en av de bästa rockskivorna jag hört i år. *Gets Paid* och *Slayer* kommer definitivt finnas med på min nästa blandskiva.

Lisa Andersson

LINKIN PARK

Minutes to Midnight

WARNER

Om jag hör ett amerikanskt överskattat jävla rockband i Tom Ford-kostym till som berättar hur hemsk världen är så skriker jag. Linkin Park som med dunder och brak slog igenom world wide med upp sin funk-o-metal för några år sedan. Rick Rubin har rattat *Minutes to Midnight*, ett album fyllt av rockhistoriens alla klyschor och plattityder.

Tror nog att Linkin Park försökt att göra en *Joshua Tree* iklädd Dressman-shorts. Jag saknar tänder. Huggtänder. Oavsett vilken sorts genre så måste det finnas något som biter tag och sen vägrar att släppa. Linkin Parks nya skiva är allt igenom skittråkig.

Per Lundberg GB

MAPS

We Can Create

MUTE/EMI

James Chapman släppte i november 2006, och under namnet Maps, sin debut-EP *Start Something*, och det var sannerligen ett ljust ögonblick under en mörk period. Allt i hop speglades in på Chapmans laptop i ett möjligt sovrum i Northampton. Sen dess har inspelningarna, gissningsvis via himlen, förflyttats till Island och ligger numera i de ärrade händerna hos Björk-producenten Valgeir Sigurdsson.

Och det märks. I moderna rymdtider som 2007 bör Maps onekligen gå hem i var mans stuga. Inte riktigt lika högt svävande som *Spiritualized*, men inte många fot efter.

To the Sky är akustisk gitarr inlindad i atmosfäriska, förföriska småsmyntar och ståtliga beats mitt i melankolins öga, medan *You Don't Know Her Name* i nuläget är obeskrivlig, men som glädjande nog sneglar åt Granddaddy. Maps ger oss ett elektroniskt, intensivt shoe-gaze-flirtande popevangelium som förr eller senare landar mitt på bröstorgen så nära näsan att du misstar den ingrodda mögellukten från Northampton för rymdstoft. För du kommer inte undan denna mjuka järnhand. Melankolin i Chapmans röst under *Don't Fear* får mig att tänka på Mew. Men tro mig. Det är länge sen det var så opassande att jämföra med andra artister som nu, nu när den nordengelska solen står som högst på himlen och hela Island riskerar att smälta.

Andreas Häggström

MILLION STYLEZ

From a Far

KBC/BONNIERAMIGO

Million Stylez gör reggae i stil med jamaicanska storheter, han är vit och kommer från Sollen-tuna, ser bra ut, kan musik och har blivit tillfrågad att göra en dubplate åt David Rodigan, Europas mest kända reggae-DJ. Och som om inte allt det vore nog har han dessutom varit med, som enda icke-jamaican, i *Red Stripes Big Break*, en motsvarighet till svenska *Idol*. Av 1 200 deltagare kom han på fjärde plats. Och inte undra på det. Killen är grym.

Låten *Miss Fatty* som satt honom på världskartan är en riktigt stötig dancehalldänga men den är inte ens i närheten av kvaliteten på resten av skivan. Precis som hans namn antyder så innehåller skivan reggae, dancehall och dub. Min favorit är duetten *Fade Away* med reggaelegenden Junior Byles och Jamaica-producerade *Give Me the Strength* som är släppt på en rytm som storheter som Anthony B också gjort versioner av. Jag är väldigt imponerad. Det här kan bli hur stort som helst.

Therese Ahlberg

MISHA

Teardrop Sweetheart

TOMLAB/DOTSHOPE

New York-baserade duon Misha gör elektronisk pop med smarta texter. De experimenterar med röster och ljudeffekter och gör det på ett både lekfullt och charmigt sätt. De växlar mellan högt och lågt, mörkt och ljust. Som i Summersend som är ren och skär och vacker pop medan *Losing* är mer suggestiv och experimentell. Men det genomgående temat skivan igenom är en skaparglädje och en lust inför musiken. Ett band värt att upptäcka.

Linda Hansson

WILLIE NELSON/MERLE HAGGARD/RAY PRICE

Last of the Breed

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Den som brukar lyssna på Willie Nelson lär inte bli besviken men inte heller överraskad av den senaste dubbel-CD:n, där han för första gången föregivet sig tillsammans med två andra countrylegender – Merle Haggard och Ray Price. Det lunkas på i trivsamt gemak och låter precis som det förväntas, traditionell country kryddad med svajande hawaiiislingor och mycket steel guitar och stråkar. Jag vet inte om jag tycker det blir så mycket mer

MARILYN MANSON

Eat Me, Drink Me

UNIVERSAL

Marilyn Manson har fallit till föga. Lagom till comebacken skaffade han sig en myspace-sida, där först mörka *If I Was Your Vampire* dök upp. En låt som nu har över otroliga en miljon lyssningar. Nästa låt ut, popglada *Heart Shaped Glasses* laddad med xylofoner och Bowie-strass, har fått färre besök.

Nu kommer hela plattan. Ett Manson-album som aldrig förr har varit så gitarrbaserat, men mer åt rock och pling-plong än åt metal. Det är också ett album som känns organiskt. Trummorna låter akustiskt levande, hur programmerade de än är.

Det har kallats ett skilsmäsoalbum, men Marilyn Manson har doppat sin textpenna lika mycket i nyförälskelsens kopp. Det gör det här albumet spännande. De bittra skilsmäsoexterna har gnagt inom honom medan han druckit absint och fått skäll av ex-frun Dita Von Teese, men de nykäre raderna om Evan Rachel Wood är spontana.

Mina favoritalbum med Manson är fortfarande *Mechanical Animals* och *Antichrist Superstar*. Men *Eat Me, Drink Me* klockar in tätt efter, trots att han här musikaliskt sett tacklar sin omvärld med den mjuka sammetsidan istället för med mörkgrå industrimetall. Mina favoriter just nu är *Putting Holes in Happiness*, *They Said That Hell's Not Hot* och *Evidence*. Men det lär skifta, för skivan kommer att ligga i CD-spelaren en lång tid framöver.

Torbjörn Hallgren

KANYE WEST^(US) ERYKAH BADU^(US)
 THE POGUES^(IE) PRIMAL SCREAM^(UK)
 REGINA SPEKTOR^(US) THE HIVES^(S) LILY ALLEN^(UK) MIKA^(S)
 LALEH^(S) THE HELLACOPTERS^(S) MONEYBROTHER^(S) THE ARK^(S)
 HELLO SAFERIDE^(S) SALEM AL FAKIR^(S) LADY SOVEREIGN^(UK)
 DEVENDRA BANHART^(US) JULIETTE AND THE LICKS^(US)
 TIMO RÄISÄNEN^(S) SÄKERT!^(S) EAGLES OF DEATH METAL^(US)
 ...AND YOU WILL KNOW US BY THE TRAIL OF DEAD^(US) SHOUT OUT LOUDS^(S)
 ALBERT HAMMOND JR^(US) COCOROSIE^(FR/US) ARCHITECTURE IN HELSINKI^(AUS) THE GO! TEAM^(UK)
 THE BESNARD LAKES^(CAN) NEW YOUNG PONY CLUB^(UK) BOREDOMS^(JAP) FRANKE^(S)
 SPOON^(US) KOOP^(S) MALAJUBE^(CAN) THOSE DANCING DAYS^(S)

—GÖTEBORG 10-11 AUG 2007—

Presentatör

Arrangör

Utvälda partners

Officiell leverantör

Mediapartners

Partners

Biljettninformation

Köp biljetter direkt på www.wayoutwest.se eller på www.ticnet.se, 077 170 70 70.
 (Ticnet säljer även via alla Ticnet- och ATG-ombud i hela landet).
 För boende och resor, se www.wayoutwest.se samt www.goteborg.com.
 Endagsbiljetter släppta nu! Mer info www.wayoutwest.se

www.wayoutwest.se

LUGER, BLIXTEN & CO, RIKSTEATERN OCH FOLKETS HUS OCH PARKER PRESENTERAR

Moneybrother Salem Al Fakir Säkert! JAM i Parken

- Spoken word, komik och galna covers
 Med Kalle Haglund, Monika & Filippa
 och Sirqus Alfon.
 Konferencier: Micke Wranell

Just Another Summer
PARKSOMMAR

www.parksommar.se • www.justanothersummer.se

6 JULI, HÖGANÄS, FOLKETS PARK • 7 JULI NYKÖPING, FOLKETS PARK • 13 JULI SÄTER, SÄTERDALENS FOLKETS PARK • 14 JULI HUSKVARNA, FOLKETS PARK
 19 JULI LYSEKIL, HAVSBADSPARKEN • 20 JULI TROLLHÄTTAN, FOLKETS PARK • 21 JULI KARLSTAD, MARIEBERGSSKOGEN • 26 JULI ÖSTERSUND, STORSJÖVRAN
 27 JULI HALLSTAHAMMAR, KOLBÄCKS FOLKETS PARK • 28 JULI GAMLEBY, FOLK PARK • 4 AUG KRISTIANSTAD, SOMMARLUST • 8 AUG STOCKHOLM, SKANSEN

BILJETTER: TICNET 077-170 70 70 / SÄLJS VIA ALLA TICNET & ATG OMBUD I HELA LANDET.

UTVALDA PARTNERS

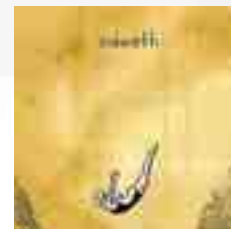
MEDIAPARTNERS

PRODUCERAT AV

skivor

annorlunda med alla tre männen ihop än var och en för sig, annat än att det är mer mysigt att vara flera. Med Willie Nelson i spetsen blir det lätt för välputsat och tillrättalat, inte sådär djupt hjärtskärande som country kan låta. Det känns också överambitiöst med en dubbel-CD, när disc 2 inte tillför mer än disc 1. Vill man höra mer efter att ha lyssnat igenom första skivan, går det lika bra att sätta den på "repeat". Men det är imponerande att åldern inte förändrat rösterna nämnvärt. Visst kommer jag på mig själv gå och nynna på melodierna ibland, jag blir glad av att få höra den gamla Hank Williams-klassikern *Last Highway*. Sammantaget är det dock lite väl mycket "party på ålderdomshemmet-varning" över det hela.

Mathilda Dahlgren

THE NIGHTWATCHMAN

One Man Revolution

EPIC/SONYBMG

Forne Rage Against The Machine gitarristen Tom Morello går solo. *One Man Revolution* är en modig skiva. Mycket modig till och med. Morello gömmer sig inte bakom vare sig

volym eller effekter. Han har inget band med en stark sångare att stå vid sidan av. Ensam med sin gitarr. Och det är väl en liten enmans-revolution som Morello gör. En skiva med protestsångerna i fokus. En modern Guthrie, Pete Seger, Bob Dylan eller Jello Biafra. Språket är enkelt och rakt. Låtarna är enkla och förvånansvärt hårda. Men sångmässigt är Tom Morello rena katastrofen. Pratsång och inga krusiduller. Men det har verkligen sin charm att höra hur Tom berättar om att på gatorna i Havanna blev han omfamnad och kysst i motsats till att inte stå på gästlistan till Playboy mansion. Hårt.

Per Lundberg GB

NILE

Ithyphallic

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Årets mest efterlängtrade platta? Niles *Annihilation of the Wicked* från 2005 ansågs av många vara höjdpunkten det året. Så även av mig. Frågan är då om *Ithyphallic* är lika bra. Svaret är ett rungande ja.

Nile är bland det närmsta musiker kan komma när det gäller att skapa ett stälverk i toner. Deras mangel skapar bilden av hängande

kedjor, masugn, smält stål och stora spikar. Det kan ibland låta väl ansträngt gällt och skräpigt, musiken är inget för sunkiga högtalare.

På *Ithyphallic* inleder gruppen med blås och vargyl för att sätt in lyssnaren i sambandet: "Du är i Egypten, historisk tid. Detta är vår berättelse, sitt ner i flodbåten och lyssna." Låttitlarna gör också sitt, eller vad sägs om *Papyrus Containing the Spell to Preserve Its Possessor Against Attacks From He Who Is in the Water*. Den är tillsammans med *Eat of the Dead*, *As He Creates So He Destroys*, *Ithyphallic* och *Even the Gods Must Die* bland det bästa på albumet. Men det är egentligen en omöjlig uppgift att plocka ut russin ur Niles kaka, så bra är nämligen hela *Ithyphallic*.

Torbjörn Hallgren

O'DEATH

Head Home

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

Oj. Fullständigt överrumplad av något fullständigt älskvärt. Med en allt annat än traditionell sättning leker sig O'Death igenom referenser som ibland känns fullständigt naturliga att nämna, för att sekunden senare te sig fullständigt bisarra. Men de som består över hela plattan är Neil Young och Danielson, och de som flyktigt åker förbi är Tom Waits och ofta sorgligt bortglömda Shoulders. Men allt det här spelar faktiskt ingen roll. För O'Death är allt det och inte alls; de är country, de är rock, de är folk, de är soul och blues och allt annat därtill, de är så vanliga att de blir originella, de är så intensiva att man går upp i dem precis som de går upp i en själv. Det gräsliga begreppet folkpunk omdefinieras, förkastas och byggs ut. Musik och utspel, energi, frustration, för mig, för dig, för alla. O'Death är en komet i ansiktet, tillfredsställelsen av att få det. Och det bara på platta. Vet inte om jag någonsin vågar se dem live, av alla skäl jag kan tänka mig.

Magnus Sjöberg

OZZY OSBOURNE

Black Rain

SONYBMG

Härom dagen läste jag en nyhet på nätet om Ozzy Osbourne. Genast kommenterade 15 personer nyheten med hur himla bra Ozzys nya platta är. Det kändes som ett Sharon Osbourne-tilltag. Förmodligen utfört av samma personer som fick betalt för att tomata Bruce Dickinson för två år sedan.

För att hylla mångmiljonären Ozzy Osbournes platta måste man nämligen vara köpt. Zakk Wylde för många wiiiiii-övertoner på guran, lättköpta refränger och blöta domp/disch-trummor i *I Don't Wanna Stop* går inte att hylla. På sin höjd gilla.

Och de som fortfarande gillar Ozzy Osbourne, trots att hans fru har exploaterat sönder honom, kommer att gilla detta. Men varför släpper han nytt plötsligt efter sex år? Knappt för att tjäna pengar. Snarare nån sorts konstnärlig ambition som måste komma ut. Det tror jag helt ärligt på. Synd då att detta är så förutsägbart och marknadsanpassat.

Jobbigast är det när han kopierar The Cure i versen på *Lay Your World On Me*, uppföljt med balladrefräng å la Heart. Hu!

Torbjörn Hallgren

ELVIS PERKINS

Ash Wednesday

XL/PLAYGROUND

Elvis Perkins är son till den gamle *Psycho*-bekantingen Anthony Perkins och frågan är väl om han kunnat få sig givet ett klockrenare artistnamn? *Ash Wednesday* är ett ganska mörkt album där han tar itu med sin pappas död i aids och mammans tragiska slut som en av passagerarna på ett av de plan som slutade sin resa med att krascha in i World Trade Center. Rent musikaliskt så handlar det om melankolisk singer/songwriterpop med lite folktouch som smälter in briljant med de ödesmättade texterna.

Det hade varit lätt att avfärda Elvis om ännu en småbitter vit självupptagen singer/songwriter å la Bright Eyes, men här kan man verkligen känna att det ligger den djupaste ärlighet bakom orden. Texterna kretsen mycket kring döden och funderingar om livet därefter. Men de smakfulla melodislingorna, ofta inramade av fiol eller dragspel, gör att det aldrig känns tungt att lyssna. Elvis Perkins målar upp bilder av en ganska dyster värld, men det är plattor som denna som får en att hoppas igen. *Ash Wednesday* må vara en riktig snyftare, men varför inte helt enkelt sluta streta emot och låta sorgen ta över för en stund. Jag garanterar att du kommer att må bättre efteråt. Monumental vackra låtar som borde tilltala vänner av Elliott Smith och Jeff Buckley.

Thomas Rödin

RIHANNA

Good Girl Gone Bad

DEF JAM/UNIVERSAL

Umbrella-låten har verkligen satt sig. Speciellt det där monotona kantiga "eheheheh" som hon sjunger. Men vad är låten egentligen en metafor för? Du kan stå under mitt paraply – under mina vingar? Jag gillar inte musik som inte säger något vettigt. *Good Girl Gone Bad* är mer vägligt än de snälla låtar Rihanna gjort tidigare och dessutom är de mer väl-producerade – både text och musik. Albumet innehåller tveklöst många av sommarens

QUEENS OF THE STONE AGE

Era Vulgaris

INTERSCOPE/UNIVERSAL

När Josh Homme nyligen slöade i Zane Lowes soffa i MTV2-programmet *Gonzo*, sa han en väldigt slående sak om bandets femte studioskiva. Han spådde att *Era Vulgaris* kommer att totalövertaska QOTSA-fansen. Ett påstående som sannerligen sitter som häxan i sagan. För alla som har väntat sig en instant-hit-parad (liksom den som serverades i *Lullabies to Paralyze*) har väntat förgäves. Bandets nya platta skulle med fördel kunna kallas deras "svåra". Den är nämligen både mörkare, djupare och knepigare än sina föregångare.

Redan i inledningsspåret *Turning On the Screw* signalerar bandet att det råder nya tider. Där man tidigare helt ohämmat låtit sig bäras genom musiklandskapet på geniala gitarrslingor och fantastiska sångmelodier, vågar man här till en början knappt lyfta stortån från golvet. Det brusar, värker och maler, och man får (med förvirring och vända) jaga bandet i sin förnyade musikaliska vision ända fram till spår fyra, *Into the Hollow*, innan man kommer ifatt. Men då börjar å andra sidan trolleriet. Där väntar Josh Hommes signaturfalsett och all den

musikaliska kreativitet som ärar QOTSA titeln som världens (möjligen) bästa rockband.

Och det nya svärmodet till trots finns det många skatter att upptäcka på plattan, bara man tar sig tid att lyssna. *Misfit Love* och den kramande nyversionen av *Make It with Chu* växer med varje lyssning, och det rivande rifvet i 3's & 7's gör sången till skivans hit. Hustomten Mark Lanegan får som vanligt också säga sitt. Denna gången i *River in the Road*, där ökenrock flörtar med dansmusik. Det får mig ohjälpligen att minnas en annan slående sak som Josh Homme slängde ur sig från *Gonzo*-soffan om en av årets knepigaste men bästa rock-skivor: "You can shake your ass to every track".

Sanna Posti Sjöman

KONTAKTNÄTET

RIKSORGANISATION FÖR IDEELLA KULTURFÖRENINGAR

HAR NI EN KULTURFÖRENING?

VI HAR ETT KONTAKTNÄT!

www.kontaktnatet.se

COMMON

NYTT ALBUM 'FINDING FOREVER'

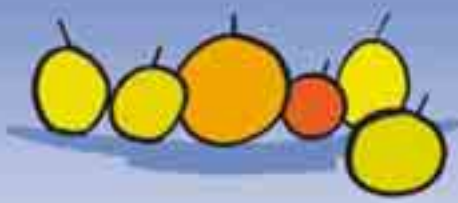
30 JULI

FABOLOUS
FROM NOTHIN'
TO SOMETHIN'

NYTT ALBUM 11.06.07

FOLKHÖGSKOLORNA I REGION VÄRMLAND

Ingesunds Folkhögskola

Musik, teater, miljö och hantverk

Arvika, 0570-385 50 • www.ingesund.se

Klarälvdalens Folkhögskola

Vilt- och naturvård, landsbygdsutveckling, turism

Stöllet, 0563-252 00 • www.klaralv.com

Kristinehamns Folkhögskola

Konstnärlig dans, fritidsledarutbildning

Kristinehamn, 0550-392 50 • www.kristinehamn.fhsk.se

Kyrkeruds Folkhögskola

Estetiska uttrycksformer, sommarkurser

Ärjäng, 0573-133 40 • www.kyrkerud.se

Molkoms folkhögskola

Journalistik, film, drama & friskvård

Molkom, 0553-100 04 • www.molkom.nu

r'n'b-hits som kommer att spelas på dansgolv över hela världen, men det betyder egentligen ingenting längre. I mina ögon saknas det attityd, personlighet och något unikt. Och så är det något barnsligt gnälligt över hennes röst.

Therese Ahlberg

XAVIER RUDD

White Moth

ANTI/BONNIERAMIGO

Vem hade kunnat tro att en skiva om ett så smalt ämne som aboriginernas rättigheter skulle beröra oss här i väst? Men ur starka övertygelser växer ljuv musik.

Australiensaren och multimusikern Xavier Rudd förenar all världens ursprungsmusik till något exceptionellt levande. Man hör afrikanska rytmer, indiansk sång, orientaliska melodislingor, reggae, blues, rock, country och naturljud blandas med Rudds egen sårbart lidelsefulla och samtidigt starkt uttrycksfulla röst, vilken långa stunder påminner om Bright Eyes, och som varierar ömsint och respektfullt mellan stilarna. Musiken är gränslös, det primitiva möter det moderna, det tuffa möter det sköra och de korsade tonernas harmoniserade samklang får en att inse hur lika alla folkslag innerst inne är. Ibland blir musik mer än bara musik, vilket är vad som sker när den vita nattfjärilen får flyga fritt ur mörkret och in i dagens ljus.

Rudd skapar ny musik genom att samman-smälta det förflutna med framtiden i en enda stor magiskt befriande "här och nu-känsla". Det verbala språket känns för fattigt när man talar om Xavier Rudd. Tydligast blir att avsluta med en oändlig applåd!

Mathilda Dahlgren

SIMIAN MOBILE DISCO

Attack Decay Sustain Release

WICHITA/BONNIERAMIGO

Ta ett djupt andetag, och vrid därefter upp volymen till max – Simian Mobile Disco är här. Och så länge du inte har giltigt sjukintyg är det bäst att du masar dig upp på dansgolvet.

Ingen människa kan ha missat brottarhitten *Never Be Alone*, som fick sin beskärda speltid i radio och tv. Simian Mobile Disco är på sätt och vis inblandade, men inte som man kan tro. James Ford och Jas Shaw var medlemmar i popbandet Simian, vars låt plockades upp av franska trenduon Justice, som gav den en välbehövlig uppfräschning. Sedan börjar förvirringen. Diskofalangen inom bandet, Ford och Shaw, bröt sig ut och lämnade Simian för att fokusera på sin elektroniska dansmusik i Simian Mobile Disco. På senare tid har de dessutom gjort en remix av Justices remix av Simians gamla örhänge. Hänger ni med? Inte jag heller.

Attack Decay Sustain Release smälter samman elementära delar av elektronika, disco och house till en produkt som passar lika bra på nattklubben som till städning, på ett sätt man sällan hör. Ravesirener och bestämda trumrytmer, instrumentalt blandas med självhäftande refränger, sjungna av folk som Simians frontman Simon Lord och Clors Barry Dobbin.

Simian Mobile Disco är redo att dra igång partyt. Är du?

Emma Rastbäck

ELLIOTT SMITH

New Moon

DOMINO/PLAYGROUND

I flera veckor har jag lyssnat på *New Moon* och kommer egentligen inte på ett enda dugg att skriva om den. Ett postumt verk. Fast ändå inte. Material från 1995–1997. 24 låtar. Gjorda av en kille som dog alldeles för tidigt. Elliott Smith var en extremt begåvad låtskrivare. Låtarna komplexa och helt oemotståndligt vackra. Hans röst skör men ändå fylld av livs-erfarenhet. Ingen vanlig ledsen kille med gitarr.

Jag gick igenom några gamla skivor härom dagen. Hittade då en klenod. En autograf som Elliott skrev till mig när han besökte Malmö 1998 eller 1999. Kommer inte riktigt ihåg. Minns honom som en blyg men varm person som log ofta. När jag lyssnar på *New Moon* tänker jag på det. Och det gör mig förbannat ledsen att han inte längre finns mer än i min skivsamling. Den här skivan dövar sorgen. Tröstar.

Per Lundberg GB

STEREO TOTAL

Paris Berlin

DISKO B/BORDER

Det som gör mig lycklig när jag lyssnar igenom Stereo Totals fjärde album är att de är helt totalt störda. Låtar med teman som "Lolitaspöket som förför män men sen går upp i rök" eller "Fröken Hormonrebell" trängs på skivan, och låt oss nu heller inte glömma *Baby Revolution*, vars text är ett collage från ett gayporrfilmsmanus.

Musikmässigt växlar stilen mellan 60-tals-trallande i Bardot/Hardy-style till självsäkra syntar, ösigt party och smutsig rock. Just den rockiga biten är något nytt för Stereo Total, och tyvärr märks det tydligt. Just de låtarna känns forcerade och onödigt skränande, och blir mer "hej, vi har två grytlock" än "hej, vi spelar electropunkrock".

Det är när de gör det de gör bäst; smart electropartynostalg, som jag lyckligt nynnade med på låtsastyska och försöker dansa som Nancy Sinatra. För då är det riktigt, riktigt bra.

Nina Einarsson

SUPERSCI

Cutting Down Trees

FLYPHONIC PHONOGRAM

Sundsvallsgruppen Supersci släppte sin debutplatta *Pinetrees on the Pavement* förra året men de var ingalunda några debutanter. De har hållit på länge och gjort sig kända för sitt jazziga och östkustrappiga (?) sound.

Nu har de släppt en timmas lång mixtape med en blandning av nytt och gammalt och remixer på klassiker. Det här är verkligen ingen snabbt ihopslängd mixtape som ofta är fallet. *Cutting Down Trees* innehåller 30 genomtänkta spår som avlöser varandra utan att det blir rörigt. Det låter riktigt, riktigt bra. Svängiga *Treeson* med Black Fist, *Off My Chest*, *Put It in Work* med Remedeex, listan på grymma låtar kan göras lång.

Det är få jag skulle jämföra med The Roots men Supersci säger själva att de hämtat influenser från dem. Och man hör dem faktiskt. Det är samma jazziga, melodiosa men på samma gång hårda beats. Jag fullkomligt älskar The Roots. Och det verkar som att jag har fått några nya svenska favoriter också.

Sara Thorstensson

TAKEN BY TREES

Open Field

ROUGH TRADE/BORDER

Så kom den till slut. Victoria "Ex-Concrete" Bergsmans soloplatta. När jag får skivan i handen känns det både överraskande och fullt väntat. Att Bergsman var stammen i Concretes visste vi. Hon skrev låtar, hon frontade och verkade alltid vara mest eftertraktad i bandet. Men hon var också den som aldrig riktigt ville vara med, den motvilligt kända poeten. Efter en plågsam sista tid med bandet och ett plötsligt avhopp visste ingen om hon någonsin skulle ge ut skivor igen. Men nu är den här.

Under namnet Taken By Trees ger hon ut sin debutskiva som verkligen är en ren skönhet. Utan några konstiga substanser, utan syntetiska färgämnen eller trassliga tillgjordheter. Den bara finns där, ren, klar, luftig. Skivan fokuserar nästan bara på Bergsmans röst,

FRITZ'S CORNER

STOCKHOLM

FRITZ'S CORNER PÅ DEBASER SLUSSEN

16/6 – THE DRONES (AUS)

30/6 – WINDMILL (UK)

7/7 – DEERHOOF (US)

14/7 – NORMA

21/7 – NITAD m.fl.

28/7 – THESE ARMS ARE SNAKES (US)

22-03, 90:- (60:- för medlemmar)

20 år (18 för medlemmar), Debaser, Karl Johans Torg 1

FRITZ'S CORNER PÅ STOCKHOLMSTERRASSEN

26/6 – BLONDE REDHEAD (US) + THE JE NE SAIS QUOI

11/7 – Fritz's Favoriter: ASS + THOSE DANCING DAYS

+ THE SKULL DEFEKTS + PEACEDRUMS & WILDBIRDS

+ MARTIN VOGEL m.fl.

22/8 – MSTRKRFT (CAN)

Kulturhuset, Plan 5, Sergelstorg

MER INFO: WWW.FRITZSCORNER.NU

WWW.MYSPACE.COM/FRITZSCORNERSTOCKHOLM

och kompas bara försiktigt med smekande melodier. Det märks verkligen att Bergsman valt att göra sin alldeles egna musik, för detta är betydligt mer avskalat och skirt än vad Concretes spelade. Bara *Lost and Found*, skriven av kompisarna i Camera Obscura, är lika renodlad pop som hennes gamla band.

Skivan är kort, bara lite mer än en halvtimme, men räcker mer än väl. Det blir aldrig grumligt, aldrig tråkigt utan är bara rent. Befriande rent.

Nina Einarsson

RICHARD THOMPSON

Sweet Warrior
PROPER RECORDS

Richard Thompson firar i år 40 år som artist och har släppt närmare 30 studioalbum som soloartist. Dock utan att någonsin få något riktigt publikt genombrott.

Det känns smått otroligt att han genom hela sin karriär lyckats hålla en så hög kvalitet på sina skivsläpp och *Sweet Warrior* är inget undantag. De här 14 sångerna är hans första helt elektriska samling sånger på ett tag och utgör en liten kontrast till hans akustiska verk. Och när han som i det här fallet i texterna beskriver svårigheterna inom krig och kärlek så får han till en ljudbild som passar perfekt till temat. Richards distinkta spelstil bildar basen till låtarna, och synd vore det väl annars på en skiva med en av världens mest hyllade gitarister. Även om han aldrig varit någon sångare i högsta klass så är det få som kan matcha den känsla och passion han tillför låtarna. De tidvis ganska mörka texterna blandas med ett grymt sväng och gör *Sweet Warrior* till en ytterst angenäm lyssning.

Som vanligt så omger sig Richard Thompson med endast det bästa som finns att tillgå i kompmusikerväg och resultatet är en enda stor njutning av spelskicklighet och känsla. Bland höjdpunkterna kan nämnas *Dad's Gonna Kill Me* som är en sylvig kommentar mot Irak-kriget och inledande *Needle and Thread* som låter som ett Fleetwood Mac i högförm. Förvisso är det här på intet sätt någon nyskapande skiva rent soundmässigt, men hantverksmässigt är det snudd på nobelprisklass. Richard Thompson är tillbaka och det med besked.

Thomas Rödén

DAVID TOOP

Sound Body
SAMADHISOUND/DOTSHOUSE

Med böcker som *Haunted Weather* och *Ocean of Sound* har David Toop beskrivit den elektroniska musiken ingående, personligt och engagerat. Att han också varit verksam som musiker sedan början av 70-talet gör naturligtvis att Toop har drivits av erfarenhet att skyffla ur när han gör sina skivor. Det märks tydligt på *Sound Body*. Improvisationsmusiken Toop genererar ur sin dator bär spår av såväl Stockhausens som John Coltrane. Toop arbetar med akustiska ljud som en lång rad musiker försett honom med. Sedan strukturerar han det i datorn och improviserar fram musik som är löst sammanhållen, men som aldrig spricker till det formlösa. Med *Sound Body* ville Toop göra en skiva så nära tystnaden som möjligt, men det lyckades han inte riktigt med. Vad han däremot klarade av var att göra en skiva som är lågmält högtintressant från första till sista spåret.

Mats Almegård

RUFUS WAINWRIGHT

Release the Stars
Geffen/Universal

"This album is dedicated to my mother, who still whispers in my ear that I'm great". Det finns fler än mamma Kate som tycker det, jag är en. Även om *Release The Stars* är en smula

mer nedtonat än tidigare album är det fortfarande pompöst, och det är det som gör Rufus Wainwright så fruktansvärt bra; han räds inte de stora gesterna. Det sparas inte minsta lilla på krutet i försök till att vara modest, utan Rufus tar den plats han vill ha.

För första gången har Rufus själv stått för produktionen, med stöd av Neil Tennant från Pet Shop Boys, men det märks inte på slutresultatet. Det är fortfarande musikalvibbar, maffig orkestrering och vackra melodier i en perfekt avvägd blandning. *Nobody's Off the Hook, Rules and Regulations* och avslutande Hollywoodstjärnehyllningen *Release the Stars* är bland det bästa Rufus någonsin har släppt ifrån sig. Med detta album, det femte i ordningen, säkrar han sin plats i den absoluta singer/songwritereliten, genom att han fortfarande gör något som känns unikt, men ändå har vett på att förnya sig.

Jag blir helt lyrisk. Rufus, you're great!
Emma Rastbäck

SIMONE WHITE

I Am the Man
HONEST JONS/EMI

Simone blandar drömska tankar med utrikespolitik. Protestsång som armbågar sig fram bland melankolin, en variation som får flertalet singer/songwriters att likna outslagna knoppar. Simone breder ut kronbladen och sprider sina tankar med en lågmäld vind.

På det stora hela är detta en skiva genomsyrd av en avslappnad stämning, som en återspeglings av miljön hon befann sig i under inspelningen, ett gammalt trähus i Nashville omgivet av gamla ekar. Där föddes denna skiva av återblickar insvept i en harmonisk eftertänksamhet. Simone – you are the man!

Camilla M. Hansson

HÅVARD WIIK

Palinode
MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Den prisbelönade norske pianisten Håvard Wiik ger sig ut i farliga vatten med *Palinode*. Solopiano är minerat område och för den orädd kan det sluta i magplask. Men Håvard är ju i och för sig inte vem som helst. Han må vara ganska ung men har spelat länge och med många (Atomic, Free Fall och Ken Vandermark och sin egna trio förstås) och när Jonas Kullhammar kallar honom för en av världens främsta, ja det är liksom bara att ge upp. Här lyssnar vi på en som vet var flygeln ska stå.

Han är oerhört tekniskt skicklig och sitter dessutom inne med ett lyriskt sinne, vingliga idéer som visa sig vara säkra som betonggrisar. Det lämnas inget åt slumpen, Håvard har tänkt och det på riktigt. Det finns inga som helst oklarheter om vart det bär hän. Inget funderande, inget eftertänksamt strövande. Håvard går från klarhet till klarhet. Tempot är svävande, melodierna likaså, ändå denna kristallklarhet. Jag är ofta sjukligt knäckt när jag lyssnar. Bruten över att något så svårt kan vara så bra. Att det tekniska, lika mycket som det melodiska, svävar så ledigt fram i klara strömmar. Det vilar ett bedrägligt lugn över *Palinode*. Kanske det nordiska ljuset, kanske en vink av skogsjazz och linnekläder? Jag tar i så fall den onda känslan med mig och rullar samtidigt ut en röd matta som leder till de allra finaste rummen.

Fredrik Eriksson

På www.groove.se lägger vi varje dag ut nya recensioner, kolla bland annat in *The White Stripes*, *Promoe*, *Wiley*, *Smashing Pumpkins*, *Bon Jovi*, *Dizzee Rascal*, *R. Kelly*, *Vox*, *trot*, *Candlemass*, *Prodigy*, *Gretchen Wilson*, *This Perfect Day*, *Armand van Helden*, *Megadeth* mm.

PEACE & LOVE

BORLÄNGE 26-30 JUNI

Iggy & The Stooges (US)

Alice Cooper (US)

Damien Rice (IRL)

The Waterboys (UK)

The Ark • Mando Diao

Thomas Di Leva • Maril Bergman

Timbuktu & Damn! • The Sounds

Weeping Willows • Sahara Hotnights

Hanoi Rocks (FIN) • Hammerfall

The Horrors (UK) • Anna Ternheim

Sophie Zelmani • Jason Mraz (US)

Vader (PL) • Behemoth (PL)

Bo Kaspers Orkester • Snook

Meshuggah • Jerry Williams

Backyard Babies • Promoe

Blindside • Joan As Police Woman (US)

Melody Club • Peps Persson & Blodsbandet

Nationalteatern • Plura & Carla från Eldkvarn

Kalle Baah • Dia Psalma • The Tough Alliance

Sugarplum Fairy • Maria McKee (US)

Timo Räsänen • Stefan Sundström • Christel Alsos (NO)

Svenska Akademien • Tomas Andersson Wij • Lasse Lindh

Globetrotters • Åge Aleksandersen • Katia Cardinal (NIC)

Crashdiet • Mustasch • Sabaton • Lars Demian

Shout Out Louds • USCB Allstars • Veronica Maggio

Bob Log III (US) • Salem Al Fakir • The Plan • Tingsek

Kjell Höglund • The Concrete • Johan Johansson

Asia Kask • Charla 77 • Memphis • Joe Vasconcellos (CHL)

Loakso • Elias & the WizzKids • Defektivbyrå • Miss Li

Morgana Lefay • Slagsmålsklubben • Neverstore

Northern State (US) • Familjen • Maia Hirasawa

Pernilla Andersson • Dozer • Skitsystem • Elin Sigvardsson • The Dots

Helena Josefsson • Billie the Vision and the Dancers • Hellsongs

Jonna Lee • Bahnhof (DK) • Sonic Syndicate • Babian • The Baboon Show

The Scaramanga Six (UK) • Enter the Hunt • Those Dancing Days

StoneWall Noise Orchestra • Pen Experts • Cryonic Temple • Kiss and Tell

Silko Per Larsson • Follow Him To the End Of the Desert • Åka Kärlek

Lucky Lucky Pigeons • Prop Dylan

Golden Kanine

TEMADAGARNA 2007: "REVOLUTION"

100 ARTISTER

3 temadagar

3 festivaldagar

BILJETTER UTE NU!

MEDVERKANDE BL A:

MALCOLM MCLAREN, PETER JENNER
GUDRUN SCHYMAN, PIERRE SCHORI
JONAS HASSEN KHEMIRI,
MARCUS BIRRO, SUAD MOHAMED
LEIF PAGROTSKY, MIAN LODALEN
ZEID ANDERSSON, MICHAEL MONROE, M. FI

GROOVE LUNARSTORM naz★
Borlänge Energi OKEJ.SE FESTIVAL BUSSET.COM

FESTIVALLPASS: 995 :- +FÖRKÖP, (camping ingår) BILJETTER SÄLJS VIA:
WWW.TICNET.SE, ATG-OMBUD, TURISTBYRÅER I DALARNA SAMT VÅR HEMSIDA:

WWW.PEACEANDLOVE.NU

AKG K240S studiolurar, kolla priset!

Studioversionen av dom klassiska HiFi-lurarna.
Rek. 1.695:-
Passa på för bara

985:-

HIWATT
G200R/HD.
En riktig metal-
topp på hela
200W RMS
till bra pris.

3.995:-

HIWATT
M412.
Den klassiska
4X12 ladan till
bra pris.

3.895:-

Gitarstämmer + plektrumhållare

LED ändrar färg för högt
(röd) för lågt (gul) och
rätt (grön) tonhöjd.
Introduktionspris!

99:-

Terratec Phase 88 Rack

24bit/96KHz med 19" racklåda, 8 ba. TRS in/ut
analogt - alla har Gainkontroller på framsidan,
2 av ingångarna omkopplingsbara till XLR mik
med 48V, S/PDIF in/ut, coax (PCI),
optiskt (FireWire), WordClock
in/ut, Dubbla MIDI in/ut.
Rek. 5.495:- Passa på för

2.995:-

JJ LABS BMC2

Storebror till C010B. Bland
alla billiga asien-tillverkade
kondensatormikar utmärker
sig BMC2 med en riktigt
snygg, definierad diskant
som passar mycket bra
för studioinspelning, ett
stort frekvensomfång
och en låg pris. Den mest prisvärda
stormembransmiken
i vårt sortiment.
Omkopplare -10dB
& Bass Cut.

795:-

JJ LABS VOCAL 1

Dynamisk mikrofon
för vokallbruk till
helrätt pris. Jämför
gärna med SM-58
- den här är inte
sämre. Mikhållare
och konstladerbag
ingår. 495:-/st

999:-

för 3 st

HIWATT
MAXWATT
B300-15
Bascombo
på hela
300W RMS
15" högtalare
Inbyggd EQ &
Compressor,
XLR Line Out,
Active och
Passive
ingångar.
Bra tryck till
rätt pris!
Titta in och
prova!

4.895:-

Focusrite
Saffire LE.
Firewirekort
med ultralåg
latency, 6 in,
8 ut.(3.995:-)

2.995:-

Stöd för Intel MAC! Nu ännu billigare!

Akustiskt/elektrisk i toppklass!

2.995:-

3.995:-

Eagle CE257
Akustisk/elektrisk
modell i högsta klass
tillverkad i Korea.
Utmärkt aktivt mik-
system med 3-bands
EQ + presence kontroll.
Extra tunn modell sk
shallow bowl tänkt för scen-
och studiobruk. Kom in och
prova den och du är såld.

Behöver du fullt
ställ och bra
botten utan
rundgång?

995:-

JJlabs
BMD950 Pro
är lösningen, en
dynamisk stormem-
bransmikrofon som inte
går runt och låter kanon!

EAGLE LUCIFER

Swedish design - Korean quality

4.995:-

JJ LABS STAGE ABSORB dämpar reflexerna

1.000:-
7X3meter

Perfekt ljud på scen eller i Studio?
En backdrop av Molton dämpar alla ljudreflexer.
JJlabs Stage Absorb backdrop kostar 1.000:-
för 7X3 meter, eller 180:- metern, 3 meters bredd.
Vit eller svart. Flera mil sålda - rekommenderas!

JJlabs GarageKey

MIDI-keyboard för smidig placering ovanpå
dators tangentbord. 37 anslagskänsliga fullstora
tangenter, Plug&Play USB-anslutning
för PC/MAC, inga drivrutiner behövs.
Knappar för oktav upp/ner.

795:-

Godbitar i garderoben?

Vi på JAM köper-byter-säljer-värderar och
servar dina gamla synthar, trummaskiner,
gitarer, förstärkare, PA-system osv.
Kostnadsfri värdering! Titta förbi eller maila!

Röck Frög

Koppla guran
till datorn =
KANONSOUND!

Native Instruments
Guitar Rig Plexi Edition
för PC/MAC ingår

795:-

Rörmik med klass!

JJ LABS
EA009W

Tycker du vintage ofta betyder
muddigt och instängt? Då har
vi något för dig - prova vår
rörmik som känns tydlig
och distinkt i
diskanten, har
snygg djup bas
och en lätt rörvärme.
Rundtagande-8:a-Kardioid.
Fjädrande upphängning,
kablar och väska ingår i
priset som nu är sänkt (3.995:-)

2.795:-

**Brandklassad
absorbent
695:-/4kvm!**

A-Absorb - nu brandklassad och mörkare grå.

CLIVE® Saint M400 FR COBL

3.995:-

JAM introducerar ett
nytt gitarrfabrikat
Kolla in Clive på jam.se!

CLIVE® Sanctus M400 TBK

5.495:-

JAM introducerar nya
läckra elbasar!
Kolla in Clive på jam.se

JJlabs 0610Active

JJ LABS

Aktiva
PA-system

3 storlekar!
400W systemet på
bilden kostar bara
5.995:- Lätt att flytta,
mycket bra sound!
Kolla mer på jam.se

5.995:-

**150:-
för 4 st**

**I play the
Blues!**

4 tonarter:
D-C-A-F

Börja spela blues på munspel! Det har aldrig varit
billigare. Vi har importerat munspel direkt från
fabriken i dom 4 vanligaste tonarterna - bara att
sätta igång! Pris 59:-/st eller alla 4 för bara 150:-

3.150:-

1.995:-

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter nu till
kanonpris! Tillfälligt parti - passa på! Pris/par

Stockholm - Göteborg - Malmö
Lindesberg-Enköping-Skellefteå

Webshop: www.jam.se

14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!
Och slipper vi se dig bjuda vi på frakten!
(= Fraktfritt när du handlar för minst 1.000:-)

Med res. för ev. prisändringar och ruten korrekturläsning - priser från 1 juni 2007

CD 5 • 2007

Sommar, sommar, sommar – när solen steker vill vi att livet ska leka! Och Groove har det perfekta soundtracket till långa dagar utomhus. Ny svensk musik du inte visste du behövde, och ett par utländska rökare som grädde på moset. För att få Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen!

1 Smashing Pumpkins

Tarantula

Vresiga (men ack så genialiska) Billy Corgan och trummisen Jimmy Chamberlin utgör numera Smashing Pumpkins som är tillbaka med plattan *Zeitgeist*. Vi har sknat Billys rakknivsvassa, ödesmättade och känslösamma texter. Och musiken! På *Tarantula* mullrar han loss med hårdrockssolon på gitarren samtidigt som det tunga rockfläsket vräks ut runt omkring. Det låter sagolikt i mina öron.

www.smashingpumpkins.com

2 The Doits

The Great Big Fall

Denna kvartett imponerar med både finger-toppskänsliga små melodislingor, svepande popbryggor och angelägen sång. Deras klassiska poprock har både corazon och cojones, det bevisas rakt igenom nya plattan *Lost, Lonely & Vicious*. Missa dem inte på någon av deras festivalspelningar i sommar!

www.thedoits.se

3 Baskery

One Horse Down

One Horse Down påminner i rifvet och soundet om Bon Jovis *Young Guns*-klassiker *Blaze of Glory* och det är ju en bra början! Fast de tre systrarna Greta, Sunniva och Stella Bondesson i Baskery drar upp tempot rejält och låter de klassiska countryinstrumenten glöda. Otroligt skönt att dessa norrlänningar klarar av att uppdatera en saggig genre och göra den spännande för 2000-talet.

www.baskery.com

4 Manic Street Preachers

Send Away the Tigers

Manics fortsätter att leverera känslösam och storslaget episk rock bakom James Dean Bradfields nakna röst. De lyckas balansera sin musik farligt nära ointressant mainstream-rock utan att falla dit, Manics lyckas fortfarande beröra så länge låtarna är så här starka.

www.manics.co.uk

5 Hiawata!

Shining Spinning

Från Oslo kommer äntligen härligt uppknäppt och avslappnad sommarindiepop i

form av fem skäggiga gutter med melodisinne och drömska sinnen. Tankarna går till klassisk svensk go-talsband som Eggstone och Brainpool, men bandet influeras mer av Lemonheads och Yo La Tengo.

www.hiawata.net

6 P. Van Ginhoven

Stars

Patrick Thulin har på sin akustiska gitarr skrivit "psykedeliska ballader", något han inte lyckats med tidigare i de band han spelat i. Men ljudbilderna är definitivt elektrisk, full bandsättning (inklusive groovy orgel) tar musiken till nya, skogsflummiga höjder. *Stars* är en riktig pärla med snygga köror, gitarrsolon och egensinnig sång.

www.vanginhoven.net

7 Killer Chaps

Dance With Her

Från Elfsborgs och Ellos hemstad sprider Killer Chaps sin skarpa gitarrock. "I want more than is good for me" är devisen. De låter som ett blygt The Hives. Eller som ett svenskt Franz Ferdinand. Det svänger mest i de charmiga gitarrerna och i den forcerade sången hos denna kvintett som influeras av Kings Of Leon och Queen.

www.adoremusic.se

8 Hellsongs

Symphony of Destruction

Med sin egen genre, lounge metal, har Göteborgstrion Hellsongs karvat ut en tydlig akustisk metalcovernisch till sig själva. Utöver den sköna och hemtrevliga känslan i låtarna är det Harriet Ohlssons magiska sångröst som går igenom mediabuset. Min favvolåt just nu är deras känsliga version av *We're Not Gonna Take It*.

www.hellsongs.com

9 The Flaming Moes

I Got It

På endast två minuter lyckas de fyra Skarabarnerna i The Flaming Moes skapa en

myspysvibb lika härlig som solens värme utanför fönstret. Orgeln är skyldig Roy Bittan och Danny Federici en del, men annars gör de unikt skön musik att kramas till. Soul och rock utgör en kanonbrygd!

www.theflamingmoes.net

10 Heko

State of the Art

Denna Stockholmsduo har mycket kvar att åstadkomma vad gäller besökarantal på Myspace, men de fyra spåren (som även finns på en EP) är alla pop i rakt nedstigande led från Ramones. Fast lite mjukare och blippi-gare. Och vilken njutning det är att vara först med att gilla ett band.

www.myspace.com/hekomusic

11 Eskalator

Ensam och ful

Med tio pers på scen och 60-talsgungande baktakt i högtalarna har Eskalator rockat upp partyn högt och lågt i vårt avlånga land i ett decennium. Nya plattan heter *På dödligt allvar med Eskalator* och kommer att få dig att må bra. Visst vore det synd att gå miste om något sådant?

www.eskalator.net

12 Social Ambitions

Believe in Me

Denna Stockholmstrio hävdar att deras kännetecken är passion och elegans. De blandar i alla fall modern electro med klassisk syntpop och tillsätter rockens intensitet för att skapa sin massiva men ändå genomträngliga ljudbild. Som du förstär är den stor. Till och med gigantisk. Big is beautiful!

www.socialambitions.com

13 Massiv Ångest

Ny tid

Med en fullängdare kallad *Det nya svarta* är det som man ber om trubbel. Men mörklädd-trion Massiv Ångest klonar ner melankoliska melodier, mollbetonade harmonier och tunga beats till en kraftfull best som skulle kunna vara influerad av Kent, Peace Love & Pitbulls och basindustriella landskap.

www.massivangest.com

14 Entombed

Thy Kingdom Come

Dessa veteraner i dödsmetallsammanhang släpper nu sin nionde platta, *Serpent Saints*, som inte är så extrem att man som lekman baxnar. Även om de letade efter ett rätt sound, det growlas och gitarrerna hugger hårt bygger de på rockenrollens sväng och energi. Entombed verkar gå mot en ny vår!

www.myspace.com/serpentsaints

15 Closer

January

Helt avslappnad och lugn – det är vad man blir när man möter Closers soulsofta pophybridmusik. Bandet verkar innehålla många personer och har nån slags bas i Lund där de kan slänga in jazzriff eller funkbrej i mixen utan att någon höjer på ögonbrynet. Man skulle kunna tro att populärmusiken i Sverige håller på att brytas upp och sönder helt.

www.closer.se

16 Badge

Kill Another Fuzz

Med Stray Cats-sättning vevar Matti Norlin (Nicolai Dunger), Gustaf Hielm (ex-Meshuggah) och Fredrik Haake (ex-God Is My Co-Pilot) igång sin frenetiska rock, detta är titelspåret från deras hemmagjorda album där energinivån når sjuka höjder. För er som gillar tatueringar, brylcreme och amerikanska bilar.

www.badge.st

17 Robert Church & The Holy Community

Low at the Disco

Bandets första EP släpptes nyligen, fast bara på kassett. Så visst kan man kalla dem lo-fi. Och musiken saknar verkligen de stora gesterna. Men trion gör hemtrevlig popmusik där även de små ljuden får ta plats, *Low at the Disco* är en guldgruva för den som vill luta sig tillbaka och låta sig charmas.

www.robertchurch.se

18 Our Friends Social Clubs

Frozen River

I sann springsteensk/waitsk berättartradition tar OFSC med albumet *Major Highs*, *Manic Lows* med lyssnaren på resor längs riktiga människors tankar, drömmar och problem. Ensamma munspel och molokna akustiska gitarrer ackompanjerar det som traderas på ett väldigt trovärdigt sätt. Mer jordnära blir det sannolikt inte.

www.ourfriendssocialclub.com

NOUVEAU RICHE

BORDER
MUSIC

PINK TRASH - UTE NU!

TAKEN BY TREES

Taken By Trees/Victoria Bergsmans debutalbum Open Field är en uppvisning i naivitet, ljus och skönhet. Det är inte varje dag någon ger en tio lätta och spöda men ändå kristallklara drömmar att fly in i och sväva runt bland.

"open field" i butik 18 juni

ROUGH TRADE
BORDER MUSIC